

DAN BROWN

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ *ΚΩΔΙΚΑΣ ΔΑ VINCI*

Άγγελος & ΔΑΙΜΟΝΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ANGELS & DEMONS

Από τις Εκδόσεις Atria, Νέα Υόρκη 2003

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άγγελοι και δαίμονες

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dan Brown

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Henry Steadman (www.henrysteadman.com)

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Dan Brown, 2000

© Φωτογραφιών εξωφύλλου:

www.henrysteadman.com & Photolibary.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2004,

με τον τίτλο «Illuminati: Οι πεφοτισμένοι»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούλιος 2014

ISBN 978-618-5044-12-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

© Dan Brown, 2000/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

DAN
BROWN

Άγγελος &
ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Μετάφραση:
Γιώργος Μπαρουξής

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Inferno, 2013, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Χαμένο σύμβολο, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Αρκτική παγίδα, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Κώδικας Da Vinci, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής

Κυκλοφορεί επίσης:
Ψηφιακό σχυρό

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΛΑΪΘ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Το μεγαλύτερο ερευνητικό κέντρο του κόσμου –το *Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire* (CERN) στην Ελβετία– κατόρθωσε πρόσφατα να δημιουργήσει τα πρώτα σωματίδια αντιύλης. Η αντιύλη είναι πανομοιότυπη με τη συνηθισμένη ύλη με τη διαφορά ότι αποτελείται από σωματίδια που το ηλεκτρικό φορτίο τους είναι *αντίθετο* από εκείνο της κανονικής ύλης.

Η αντιύλη είναι η ισχυρότερη ενεργειακή πηγή που γνωρίζει ο άνθρωπος. Εκλύει ενέργεια με απόδοση 100% (η πυρηνική σχάση έχει απόδοση 1,5%). Η αντιύλη δεν παράγει μόλυνση ούτε ακτινοβολία, και μία σταγόνα θα μπορούσε να τροφοδοτήσει τις ενεργειακές ανάγκες της Νέας Υόρκης για μία ολόκληρη μέρα.

Όμως, υπάρχει ένα πρόβλημα...

Η αντιύλη είναι εξαιρετικά ασταθής. Εκρήγνυται όταν έρθει σε επαφή με οτιδήποτε... ακόμη και τον αέρα. Ένα και μόνο γραμμάριο αντιύλης εκλύει ισοδύναμη ενέργεια με μια πυρηνική βόμβα 20 κιλοτόνων – το μέγεθος της βόμβας που έπεσε στη Χιροσίμα.

Μέχρι πρόσφατα οι επιστήμονες είχαν καταφέρει να δημιουργήσουν αντιύλη σε πολύ μικρές ποσότητες (μερικά άτομα κάθε φορά). Όμως το CERN άνοιξε νέους δρόμους με τον καινούργιο Επιβραδυντή Αντιπρωτονίων, ένα προηγμένο σύστημα παραγωγής αντιύλης που θα μπορεί να τη δημιουργεί σε πολύ μεγαλύτερες ποσότητες.

Έτσι ανακύπτει το ερώτημα: Θα μπορέσει αυτή η εξαιρετικά ασταθής ουσία να σώσει τον κόσμο ή θα χρησιμοποιηθεί για τη δημιουργία του πιο θανάσιμου όπλου που υπήρξε ποτέ;

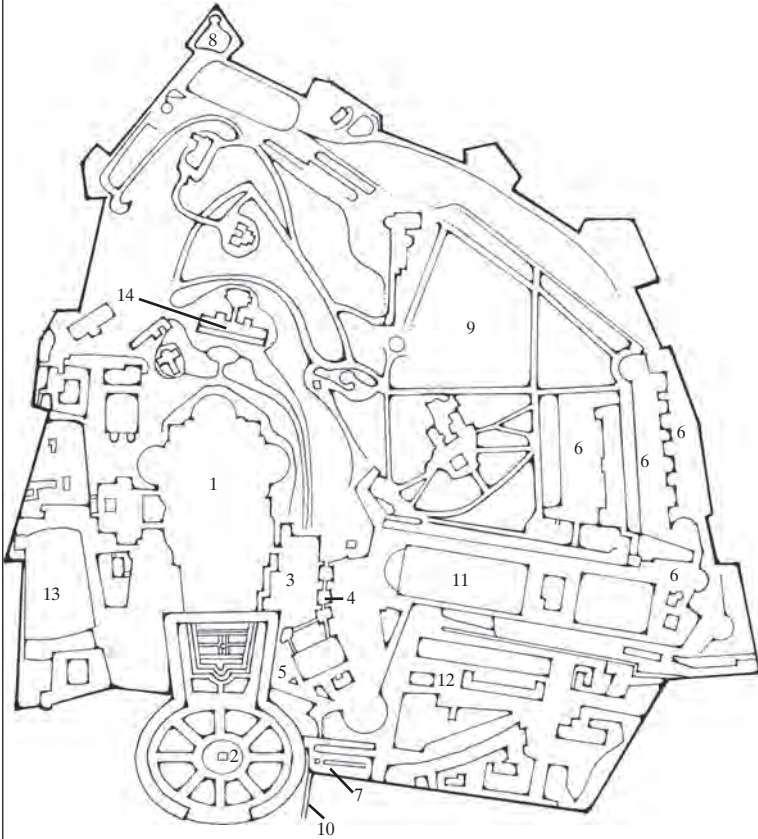

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Όλες οι αναφορές σε έργα τέχνης, τάφους, σήραγγες και αρχιτεκτονικά στοιχεία στη Ρώμη είναι απόλυτα ακριβείς (όπως είναι και οι τοποθεσίες τους). Εξακολουθούν να υπάρχουν και μπορεί να τα δει κανείς όλα ακόμη και σήμερα.

Η αδελφότητα των Ιλουμινάτων είναι επίσης υπαρκτή.

ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

1 Βασιλική του Αγίου Πέτρου	8 Ελικοδρόμιο
2 Πλατεία του Αγίου Πέτρου	9 Κήποι
3 Καπέλα Σιξτίνα	10 Πασέτο
4 Αυλή Βοργία	11 Αυλή Μπελβεντέρε
5 Γραφείο του Πάπα	12 Κεντρικό Ταχυδρομείο
6 Μουσεία Βατικανού	13 Αίθουσα Ακροάσεων του Πάπα
7 Γραφεία της Ελβετικής Φρουράς	14 Κυβερνητικό Μέγαρο

Πρόλογος

Ο φυσικός Λεονάρντο Βέτρα μύρισε καμένη σάρκα και ήξερε ότι ήταν η δική του. Κοίταξε έντρομος τη σκοτεινή φιγούρα που έσκυβε από πάνω του. «Τι θέλεις!»

«*La chiave*», απάντησε η βραχνή φωνή. «Τον κωδικό».

«Μα... δεν...»

Ο άλλος έσκυψε πάλι και πίεσε το λευκοπυρωμένο μέταλλο πιο βαθιά στο στήθος του Βέτρα. Ακούστηκε ένα τσιτίρισμα από τη σάρκα που καιγόταν.

Ο Βέτρα ξεφώνισε από αγωνία. «Δεν υπάρχει κωδικός!» Είχε αρχίσει να χάνει τις αισθήσεις του.

Η σκοτεινή μορφή τον κοίταξε άγρια. «*Ne aneво paura*. Το φοβόμουν αυτό».

Ο Βέτρα πάλευε να μη χάσει τις αισθήσεις του, αλλά είχε αρχίσει να τον τυλίγει το σκοτάδι. Η μοναδική του παρηγοριά ήταν ότι ο βασανιστής του δε θα αποκτούσε ποτέ αυτό που ήθελε. Μια στιγμή αργότερα όμως η σκοτεινή φιγούρα έβγαλε μια λεπίδα και την πλησίασε στο πρόσωπο του Βέτρα. Η λεπίδα αιωρήθηκε από πάνω του. Προσεκτικά. Χειρουργικά.

«Για όνομα του Θεού!» ούρλιαξε ο Βέτρα. Αλλά ήταν πολύ αργά.

Κεφάλαιο 1

Ψηλά πάνω στα σκαλοπάτια της Μεγάλης Πυραμίδας της Γκίζας, μια νέα γυναίκα γελούσε και του φώναζε κοιτώντας κάτω. «Ρόμπερτ, κάνε γρήγορα! Το 'ξερα ότι έπρεπε να παντρευτώ κάποιον νεότερο!» Το χαμόγελό της ήταν μαγικό.

Πάλευε να την ακολουθήσει, αλλά τα πόδια του ήταν βαριά σαν πέτρα. «Περίμενε», την παρακάλεσε. «Σε παρακαλώ...»

Καθώς ανέβαινε, η όρασή του άρχισε να θολώνει. Άκουγε τον σφυγμό του να βροντά στα αυτιά του. *Πρέπει να τη φτάσω!* Αλλά όταν κοίταξε πάλι πάνω, η γυναίκα είχε εξαφανιστεί. Στη θέση της στεκόταν ένας γέρος με χαλασμένα δόντια. Τον κοίταξε από ψηλά σφίγγοντας τα χείλια σε έναν μορφασμό γεμάτο μοναξιά. Και μετά έβγαλε ένα ουρλιαχτό αγωνίας που αντήχησε σε όλη την έρημο.

Ο Ρόμπερτ Λάνγκντον ξύπνησε με ένα απότομο τίναγμα από τον εφιάλτη. Χτυπούσε το τηλέφωνο δίπλα στο κρεβάτι του. Το σήκωσε θολωμένος.

«Εμπρός;»

«Τον Ρόμπερτ Λάνγκντον, παρακαλώ», είπε μια αντρική φωνή.

Ο Λάνγκντον ανακάθισε στο άδειο κρεβάτι του προσπαθώντας να ξυπνήσει. «Ο ίδιος». Κοίταξε το ψηφιακό ρολόι. Ήταν 5:18 π.μ.

«Πρέπει να σας δω αμέσως».

«Ποιος είναι;»

«Λέγομαι Μαξιμίλιαν Κόλερ. Είμαι σωματιδιακός φυσικός».

«Τι;» Ο Λάνγκντον μόλις που μπορούσε να συγκεντρωθεί. «Είστε σίγουρος ότι πήρατε τον σωστό Λάνγκντον;»

«Είστε καθηγητής θρησκευτικής εικονογραφίας στο Πανεπι-

στήμιο του Χάρβαρντ. Έχετε γράψει τρία βιβλία για τη συμβολολογία και...»

«Ξέρετε τι ώρα είναι;»

«Ζητώ συγγνώμη. Υπάρχει κάτι που πρέπει να δείτε. Δεν μπορώ να το συζητήσω από το τηλέφωνο».

Ο Λάνγκντον άφησε ένα αγανακτισμένο βογκητό. Του είχε ξανασυμβεί αυτό. Ένας από τους κινδύνους για όσους έγγραφαν βιβλία θρησκευτικής συμβολολογίας ήταν τα τηλεφωνήματα από θρησκόληπτους φανατικούς που του ζητούσαν να επιβεβαιώσει διάφορα σημάδια από τον Θεό. Τον περασμένο μήνα, μια στριπτιζέξ από την Οκλαχόμα του είχε υποσχεθεί το καλύτερο σεξ της ζωής του αν μπορούσε να πάει μέχρι εκεί για να επιβεβαιώσει την αυθεντικότητα ενός σταυρού που είχε εμφανιστεί ως διά μαγείας στα σεντόνια της. Ο Λάνγκντον το είχε ονομάσει *Η Σινδόνη της Τούλας*.

«Πώς βρήκατε τον αριθμό μου;» Ο Λάνγκντον προσπαθούσε να είναι ευγενικός, παρά την ώρα.

«Στο διαδίκτυο. Στην ιστοσελίδα για το βιβλίο σας».

Ο Λάνγκντον συνοφρυώθηκε. Ήταν απόλυτα σίγουρος ότι η ιστοσελίδα του βιβλίου του δεν είχε τον αριθμό τηλεφώνου του σπιτιού του. Προφανώς ο άνθρωπος έλεγε ψέματα.

«Πρέπει να σας δω», επέμεινε ο άλλος. «Θα σας πληρώσω καλά».

Τώρα ο Λάνγκντον είχε αρχίσει να θυμώνει. «Λυπάμαι, αλλά πραγματικά...»

«Αν φύγετε αμέσως, μπορείτε να είστε εδώ μέχρι τις...»

«Δε θα πάω πουθενά! Είναι πέντε η ώρα το πρωί!» Ο Λάνγκντον έκλεισε το τηλέφωνο και σωριάστηκε πάλι στο κρεβάτι. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ξανακοιμηθεί, αλλά ήταν μάταιο. Το όνειρο ήταν βαθιά αποτυπωμένο στον νου του. Σηκώθηκε απρόθυμα, φόρεσε τη ρόμπα του και κατέβηκε κάτω.

Ο Ρόμπερτ Λάνγκντον περιπλανιόταν ξυπόλυτος μέσα στο άδειο βικτοριανό σπίτι του στη Μασαχουσέτη κρατώντας το φάρμακο που χρησιμοποιούσε πάντα για την αϋπνία, μια κούπα αχνιστό

Νεστλέ Κούικ. Το φεγγαρόφωτο του Απρίλη περνούσε από τα παράθυρα κι έπαιζε πάνω στα ανατολίτικα χαλιά. Οι συνάδελφοι του Λάνγκντον συχνά αστειεύονταν λέγοντας ότι το σπίτι του μοιάζει περισσότερο με μουσείο ανθρωπολογίας παρά με σπίτι. Τα ράφια του ήταν γεμάτα θρησκευτικά τεχνουργήματα από όλο τον κόσμο – μια *εκουάμπα** από την Γκάνα, ένας χρυσός σταυρός από την Ισπανία, ένα ειδώλιο από τις Κυκλάδες, ακόμα και ένα σπάνιο υφαντό *μπόκου* από το Βόρνεο, ένα σύμβολο αιώνιας νιότης που φορούσαν οι νεαροί πολεμιστές.

Ο Λάνγκντον κάθισε πάνω σε μια μπρούντζινη ινδική κασέλα και απόλαυσε τη ζεστή σοκολάτα. Είδε το είδωλό του στο τζάμι του παραθύρου μπροστά του. Η εικόνα ήταν παραμορφωμένη και χλομή... σαν φάντασμα. Ένα φάντασμα που έχει αρχίσει να γερνά, σκέφτηκε, κοιτάζοντας αυτή τη σκληρή υπενθύμιση ότι το νεανικό του πνεύμα ζούσε σε ένα φθαρτό σώμα.

Ο σαραντάχρονος Λάνγκντον δεν ήταν πολύ όμορφος με την κλασική έννοια. Οι γυναίκες συνάδελφοί του του απέδιδαν μια «γοητεία λογίου» – γκριζες τρίχες στα πυκνά καστανά μαλλιά του, διαπεραστικά γαλάζια μάτια, μια εντυπωσιακά βαθιά φωνή, και το δυνατό ανέμελο χαμόγελο κολεγιακού αθλητή. Στο κολέγιο ο Λάνγκντον έκανε καταδύσεις από βατήρα, και είχε ακόμη σώμα κολυμβητή. Ήταν ένα ογδόντα πέντε ύψος, και είχε σώμα με τονωμένους μυς που το διατηρούσε προσεκτικά κολυμπώντας πενήντα διαδρομές τη μέρα στην πισίνα του πανεπιστημίου.

Οι φίλοι του τον θεωρούσαν πάντα κάπως αινιγματικό άνθρωπο, μια διασταύρωση δύο διαφορετικών αιώνων. Τα Σαββατοκύριακα μπορεί να τον έβλεπες να κάθεται σε μια εσωτερική αυλή του πανεπιστημίου φορώντας μπλουτζίν και να συζητά με τους φοιτητές για γραφικά υπολογιστών ή για θρησκευτική ιστορία. Άλλες φορές τον έβλεπες στις σελίδες πολυτελών περιοδικών τέχνης με σακάκι τουίντ Χάρις και μεταξωτό γιλέκο, σε φωτογραφίες του από εγκαίνια μουσείων στα οποία του είχαν ζητήσει να μιλήσει.

Αν και ήταν αυστηρός καθηγητής, οπαδός της πειθαρχίας, από

* Ξύλινες τελετουργικές κούκλες γονιμότητας. (Σ.τ.Μ.)

την άλλη μεριά, ασπαζόταν τη «χαμένη τέχνη της καλής και απλής διασκέδασης», όπως την είχε ονομάσει ο ίδιος. Απολάμβανε τη διασκέδαση με έναν μεταδοτικό ενθουσιασμό που του είχε εξασφαλίσει μια αδελφική αποδοχή από τους φοιτητές του. Το παρατσούκλι του στην πανεπιστημιούπολη –«Το Δελφίνι»– οφειλόταν τόσο στον φιλικό του χαρακτήρα όσο και στη θρυλική του ικανότητα να βουτά στην πισίνα σε έναν αγώνα πόλο και να νικά μόνος του όλη την αντίπαλη ομάδα.

Εκεί που ο Λάνγκντον καθόταν μόνος και κοίταζε αφηρημένα στο σκοτάδι, η σιωπή του σπιτιού έσπασε πάλι, αυτή τη φορά από το κουνδούνισμα του φαξ. Ήταν τόσο εξαντλημένος που δεν είχε κουράγιο ούτε καν να ενοχληθεί, απλώς γέλασε κουρασμένα.

Οι άνθρωποι του Θεού, σκέφτηκε. Περιμένουν τον Μεσσία τους δύο χιλιάδες χρόνια, και εξακολουθούν να έχουν σκυλίσια επιμονή.

Πήγε την άδεια κούπα στην κουζίνα σέρνοντας τα πόδια του και μετά κατευθύνθηκε αργά προς το γραφείο του, ένα δωμάτιο με δρύινη επένδυση στους τοίχους. Είδε το εισερχόμενο φαξ στον δίσκο. Το πήρε με έναν στεναγμό και το κοίταξε.

Τον κυρίεψε ακαριαία ένα κύμα ναυτίας.

Στο φαξ υπήρχε η εικόνα ενός πτώματος. Το σώμα ήταν γυμνό, και οι δράστες είχαν περιστρέψει τελείως το κεφάλι, έτσι που κοίταζε προς τα πίσω. Στο στήθος του θύματος υπήρχε ένα τρομερό έγκλημα. Τον είχαν σφραγίσει, αποτυπώνοντας πάνω του μία και μόνο λέξη. Και ήταν μια λέξη που ο Λάνγκντον την ήξερε καλά. Κοίταξε άναυδος τα περίτεχνα γράμματα.

Ηλουμινάτι

«Ηλουμινάτι», τραύλισε, με την καρδιά του να βροντά. Δεν είναι δυνατόν...

Σε αργή κίνηση, φοβούμενος ήδη αυτό που θα έβλεπε, ο Λάνγκντον γύρισε το φαξ κατά 180 μοίρες. Κοίταξε τη λέξη ανάποδα.

Του κόπηκε η ανάσα. Ήταν σαν να τον είχε χτυπήσει φορητό γό. Μην μπορώντας σχεδόν να πιστέψει στα μάτια του, ξαναγύρισε πάλι το φαξ, διαβάζοντας το σφράγισμα πρώτα κανονικά και μετά ανάποδα.

«Ιλουμινάτοι», ψιθύρισε.

Εμβρόντητος, σωριάστηκε σε μια καρέκλα και απέμεινε να κάθεται εκεί για μια στιγμή τελείως σαστισμένος. Βαθμιαία, το βλέμμα του πήγε στο κόκκινο φωτάκι που αναβόσβηνε στη συσκευή. Όποιος είχε στείλει το φαξ ήταν ακόμη στη γραμμή... Περιμένε να μιλήσουν. Ο Λάνγκντον κοίταζε για πολλή ώρα το φωτάκι που αναβόσβηνε.

Μετά σήκωσε τρέμοντας το ακουστικό.

Κεφάλαιο 2

Εχω την προσοχή σας τώρα;» είπε η αντρική φωνή όταν ο Λάνγκντον απάντησε τελικά στο τηλέφωνο.

«Μάλιστα, κύριε, σίγουρα την έχετε. Θέλετε να μου εξηγήσετε τώρα τι συμβαίνει;»

«Προσπάθησα να σας εξηγήσω και προηγουμένως». Η φωνή ήταν άκαμπτη, μηχανική. «Είμαι φυσικός. Διευθύνω ένα ερευνητικό ινστιτούτο. Έγινε ένας φόνος. Είδατε το πτώμα».

«Πώς με βρήκατε;» Ο Λάνγκντον σχεδόν δεν μπορούσε να εστιάσει την προσοχή του. Το μυαλό του γύριζε ακόμη από την εικόνα στο φαξ.

«Σας είπα ήδη. Από το διαδίκτυο. Από την ιστοσελίδα του βιβλίου σας *Η Τέχνη των Ιλουμινάτων*».

Ο Λάνγκντον προσπάθησε να συγκεντρώσει τη σκέψη του. Το βιβλίο του ήταν ουσιαστικά άγνωστο στους συμβατικούς κύκλους, αλλά είχε αποκτήσει πολλούς οπαδούς στο ίντερνετ. Παρ' όλα αυτά, ο ισχυρισμός του συνομιλητή δεν έβγαζε νόημα. «Εκείνη η σελίδα δεν έχει πληροφορίες επικοινωνίας», είπε. «Είμαι σίγουρος γι' αυτό».

«Έχω εδώ στο εργαστήριο που διευθύνω ανθρώπους που μπο-

ρούν να αποσπάσουν πολλές πληροφορίες από το διαδίκτυο».

Ο Λάνγκντον δεν είχε πειστεί. «Το εργαστήριό σας ξέρει τόσο καλά το διαδίκτυο;»

«Φυσικό είναι», απάντησε ο άλλος. «Εμείς το επινοήσαμε».

Κάτι στον τόνο του έκανε τον Λάνγκντον να καταλάβει ότι δεν αστειευόταν.

«Πρέπει να σας δω», επέμεινε ο συνομιλητής του. «Είναι ένα θέμα που δεν μπορούμε να το συζητήσουμε από το τηλέφωνο. Το εργαστήριό μου απέχει μόνο μία ώρα με το αεροπλάνο από τη Βοστώνη».

Ο Λάνγκντον, όρθιος μέσα στο αμυδρά φωτισμένο γραφείο του, κοίταζε το φαξ προσπαθώντας να το αναλύσει. Η εικόνα ήταν σοκαριστική, ίσως αντιπροσώπευε το επιγραφικό εύρημα του αιώνα, μια δεκαετία προσωπικών του ερευνών που επιβεβαιώνονταν με ένα και μόνο σύμβολο.

«Είναι επείγον», επέμεινε ο συνομιλητής του.

Τα μάτια του Λάνγκντον ήταν καρφωμένα στο σφράγισμα. *Γουμνάτοι*, διάβαζε πάλι και πάλι. Η δουλειά του πάνω στα σύμβολα βασιζόταν πάντα σε στοιχεία αντίστοιχα με τα απολιθώματα –σε αρχαία έγγραφα και έμμεσες ιστορικές μαρτυρίες–, αλλά αυτή η εικόνα εμφανιζόταν μπροστά στα μάτια του σήμερα. Στο παρόν. Αισθανόταν σαν παλαιοντολόγος που έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με ζωντανό δεινόσαυρο.

«Πήρα το θάρρος να στείλω ένα αεροπλάνο να σας πάρει», είπε η φωνή. «Θα είναι στη Βοστώνη σε είκοσι λεπτά».

Ο Λάνγκντον αισθάνθηκε το στόμα του να στεγνώνει. *Μία ώρα πτήση...*

«Σας παρακαλώ, συγχωρήστε με που δεν περίμενα να συμφωνήσετε πρώτα», είπε η φωνή. «Αλλά σας χρειάζομαι εδώ».

Ο Λάνγκντον κοίταξε πάλι το φαξ. Ένας αρχαίος μύθος επιβεβαιωνόταν μπροστά στα μάτια του. Οι συνέπειες ήταν τρομακτικές. Κοίταξε αφηρημένα από το παράθυρο. Ανάμεσα στις σημύδες στον κήπο του είχε αρχίσει να φαίνεται το πρώτο αμυδρό φως της αυγής, αλλά σήμερα το πρωί το θέαμα έμοιαζε διαφορετικό κατά κάποιον τρόπο. Τον κυρίεψε ένας παράξενος συνδυασμός φόβου και έξαρσης, και κατάλαβε ότι δεν είχε άλλη επιλογή.

«Εντάξει», είπε. «Πείτε μου από πού θα με παραλάβει το αεροπλάνο».

Κεφάλαιο 3

Χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, γινόταν μια συνάντηση ανάμεσα σε δυο άντρες. Ο χώρος ήταν σκοτεινός. Μεσαιωνικός. Πέτρινος. «*Benvenuto*», είπε ο επικεφαλής. Ήταν καθισμένος στη σκιά, έτσι που να μη φαίνεται. «Τα κατάφερες;»

«*Sì*», απάντησε η σκοτεινή μορφή. «*Perfettamente*». Η φωνή του ήταν σκληρή σαν τους πέτρινους τοίχους.

«Και δε θα υπάρξει αμφιβολία για το ποιος ευθύνεται;»

«Καμία».

«Υπέροχα. Έχεις αυτό που ζήτησα;»

Τα μάτια του δολοφόνου άστραψαν, μαύρα σαν τη νύχτα. Πήρε μια βαριά ηλεκτρονική συσκευή και την ακούμπησε στο τραπέζι.

Ο άντρας στη σκιά φάνηκε ικανοποιημένος. «Τα πήγες καλά».

«Είναι τιμή μου να υπηρετώ την αδελφότητα», είπε ο δολοφόνος.

«Η δεύτερη φάση θα αρχίσει γρήγορα. Ξεκουράσου. Απόψε θα αλλάξουμε τον κόσμο».

Κεφάλαιο 4

Το Σάαμπ 900S του Λάνγκντον βγήκε ολοταχώς από τη σήραγγα Κάλαχαν στην ανατολική πλευρά του Λιμανιού της Βοστώνης, κοντά στην είσοδο του αεροδρομίου Λόγκαν. Κοιτάζοντας τις οδηγίες του, βρήκε την Αβιέισον Ρόουντ και έστριψε αριστερά όταν πέρασε το παλιό Κτίριο της Ίστερν Ερλάντς. Τριακόσια μέτρα πιο κάτω στον δρόμο υψωνόταν ένα υπόστεγο μέσα στο σκοτάδι. Πάνω του ήταν βαμμένο ένα μεγάλο «4». Σταμάτησε στο πάρκινγκ και βγήκε από το αμάξι του.

Ένας στρογγυλοπρόσωπος άντρας με μπλε φόρμα αεροπόρου ξεπρόβαλε πίσω από το κτίριο. «Ο Ρόμπερτ Λάνγκντον;» φώναξε. Η φωνή του ήταν φιλική, και είχε μια προφορά που ο Λάνγκντον δεν μπορούσε να προσδιορίσει.

«Εγώ είμαι», απάντησε κλειδώνοντας το αμάξι του.

«Τέλειος συγχρονισμός», είπε ο άντρας. «Μόλις προσγειώθηκα. Ακολουθήστε με, παρακαλώ».

Καθώς έκαναν τον γύρο του κτιρίου, ο Λάνγκντον ένιωθε ανήσυχος. Δεν ήταν συνηθισμένος σε αινιγματικά τηλεφωνήματα και μυστικά ραντεβού με αγνώστους. Μην ξέροντας τι να περιμένει, είχε φορέσει τα συνηθισμένα ρούχα που έβαζε στην τάξη – σπορ παντελόνι, ζιβάγκο και σακάκι τουίντ Χάρις. Καθώς περπατούσαν, σκέφτηκε το φαξ που είχε στην τσέπη του σακακιού του. Ακόμη δεν μπορούσε να πιστέψει αυτή την εικόνα.

Ο πιλότος φάνηκε να αντιλαμβάνεται το άγχος του Λάνγκντον. «Δεν έχετε πρόβλημα με τα αεροπλάνα, έτσι δεν είναι, κύριε Λάνγκντον;»

«Όχι, καθόλου», απάντησε ο Λάνγκντον. *Πρόβλημα έχω με τα σφραγισμένα πτώματα. Τις πτήσεις τις αντέχω.*

Διέσχισαν όλο το μήκος του υπόστεγου κι έστριψαν στη γωνία στον διάδρομο απογειώσεως.

Ο Λάνγκντον σταμάτησε επιτόπου και κοίταξε το αεροσκάφος που ήταν παρκαρισμένο στον διάδρομο. «Θα πετάξουμε μ' αυτό;»

Ο πιλότος χαμογέλασε. «Σας αρέσει;»

Ο Λάνγκντον έμεινε να το κοιτάζει αμίλητος για λίγο. «Αν μου αρέσει; Τι είναι αυτό το πράγμα;»

Το αεροσκάφος μπροστά τους ήταν τεράστιο. Θύμιζε αμυδρά το διαστημικό λεωφορείο, με τη διαφορά ότι ήταν σαν να του είχαν κόψει τελείως το πάνω μέρος αφήνοντάς το εντελώς επίπεδο. Έτσι όπως ήταν παρκαρισμένο στον διάδρομο, έμοιαζε με μια πελώρια σφήνα. Η πρώτη σκέψη του Λάνγκντον ήταν ότι πρέπει να ονειρεύεται. Αυτό το πράγμα μπορούσε να πετάξει όσο και μια Μπιούικ. Τα φτερά ήταν ουσιαστικά ανύπαρκτα, απλώς δύο κοντά πτερύγια στο πίσω μέρος της ατράκτου, όπου υπήρχαν επί-

σης και δύο κατευθυντήρες στο πάνω μέρος. Το υπόλοιπο αεροσκάφος ήταν άτρακτος – γύρω στα εξήντα μέτρα από τη μύτη μέχρι πίσω. Χωρίς παράθυρα, μόνο άτρακτος.

«Διακόσιοι πενήντα τόνοι με γεμάτες τις δεξαμενές», είπε ο πιλότος σαν πατέρας που καυχιέται για το νεογέννητο παιδί του. «Πετάει με μείγμα υγρού και στερεού υδρογόνου. Η άτρακτος είναι από πλέγμα τιτανίου με ίνες από καρβίδιο πυριτίου. Έχει λόγο ώθησης προς βάρος 20:1, ενώ τα περισσότερα τζετ φτάνουν μέχρι 7:1. Ο διευθυντής πρέπει να βιάζεται πολύ να σας δει. Συνήθως δε στέλνει αυτό το σκάφος για τον καθένα».

«Αυτό το πράγμα πετάει;» είπε ο Λάνγκντον.

Ο πιλότος χαμογέλασε. «Α, ναι». Οδήγησε τον Λάνγκντον προς το αεροπλάνο. «Ξέρω, φαίνεται λίγο παράξενο, αλλά καλά θα κάνετε να το συνηθίσετε. Σε πέντε χρόνια θα βλέπετε μόνο τέτοια αεροσκάφη – ΠΟΑΥΤ, Πολιτικά Οχήματα Αερομεταφοράς Υψηλής Ταχύτητας. Το εργαστήριό μας είναι ένα από τα πρώτα που έχει δικό του τέτοιο αεροσκάφος».

Πρέπει να είναι φοβερό εργαστήριο, σκέφτηκε ο Λάνγκντον.

«Αυτό εδώ είναι το πρωτότυπο του Μπόινγκ Χ-33», συνέχισε ο πιλότος, «αλλά υπάρχουν και δεκάδες άλλα – το Εθνικό Διαστημικό Αεροπλάνο, το Σκράμτζετ των Ρώσων, το HOTOL των Βρετανών. Το μέλλον είναι ήδη εδώ, απλώς χρειάζεται κάποιον χρόνο για να εξαπλωθεί στις δημόσιες αερομεταφορές. Μπορείτε να αποχαιρετήσετε τα συμβατικά τζετ».

Ο Λάνγκντον κοίταξε ανήσυχος το αεροσκάφος. «Νομίζω ότι προτιμώ τα συμβατικά τζετ».

Ο πιλότος τού έδειξε τη σκάλα. «Από δω, κύριε Λάνγκντον. Προσέξτε τα σκαλοπάτια».

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Λάνγκντον ήταν καθισμένος στην πρώτη σειρά των καθισμάτων μέσα στην άδεια καμπίνα. Ο πιλότος τού έδωσε τη ζώνη και μπήκε στο πιλοτήριο.

Η καμπίνα περιέργως θύμιζε πολύ επιβατικό αεροσκάφος. Η μοναδική διαφορά ήταν ότι δεν είχε παράθυρα, πράγμα που προκάλεσε ανησυχία στον Λάνγκντον. Σε όλη του τη ζωή τον βασιάνι-

ζε μια ήπια μορφή κλειστοφοβίας, κατάλοιπο ενός παιδικού αυτισμού που δεν κατάφερε ποτέ να ξεπεράσει τελείως.

Η απέχθειά του για τους κλειστούς χώρους δεν ήταν τόσο σοβαρή ώστε να τον εμποδίζει σε κάτι, αλλά σίγουρα τον ταλαιπωρούσε. Εκδηλωνόταν με αδιόρατους τρόπους. Απέφευγε τα σπορ που παίζονται σε κλειστούς χώρους, όπως το ράκετμπολ και το σκουός, και είχε πληρώσει ευχαρίστως μια μικρή περιουσία για το ευάερο ψηλοτάβανο βικτοριανό σπίτι του, παρόλο που υπήρχαν πολύ πιο οικονομικά σπίτια για τους καθηγητές του πανεπιστημίου. Συχνά υποψιαζόταν ότι η έλξη που ένιωθε για τον κόσμο της τέχνης από τότε που ήταν μικρό παιδί οφειλόταν στην αγάπη του για τους ανοιχτούς χώρους των μουσείων.

Οι μηχανές πήραν μπροστά με ένα μουγκρητό από κάτω του, τραντάζοντας όλο το αεροσκάφος. Ο Λάγγκντον ξεροκατάπιε και περίμενε. Αισθάνθηκε το αεροπλάνο να τροχοδρομεί, και μετά άκουσε μουσική κάντρι να παίζει από το ηχητικό σύστημα.

Ένα τηλέφωνο στον τοίχο δίπλα του έβγαλε δύο διαδοχικούς τόνους. Ο Λάγγκντον το σήκωσε.

«Ναι;»

«Είστε άνετα, κύριε Λάγγκντον;»

«Καθόλου.»

«Ηρεμήστε. Θα είμαστε εκεί σε μία ώρα.»

«Και πού ακριβώς είναι το εκεί;» ρώτησε ο Λάγγκντον, συνειδητοποιώντας ότι δεν είχε ιδέα πού πηγαίνει.

«Στη Γενεύη», απάντησε ο πιλότος, και ανέβασε τις στροφές των κινητήρων. «Το εργαστήριο είναι στη Γενεύη.»

«Στη Γενεύη», επανέλαβε ο Λάγγκντον νιώθοντας λίγο καλύτερα. «Στα βόρεια της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Έχω συγγενείς στην περιοχή, κοντά στη Λίμνη Σενέκα. Δεν ήξερα ότι υπάρχει κάποιο ερευνητικό εργαστήριο στη Γενεύη.»

Ο πιλότος γέλασε. «Όχι στη Γενεύη της Νέας Υόρκης, κύριε Λάγγκντον. Στη Γενεύη της *Ελβετίας*.»

Ο Λάγγκντον χρειάστηκε μερικές στιγμές για να συνειδητοποιήσει τι του είπε ο πιλότος. «Της Ελβετίας;» Αισθάνθηκε την καρδιά του να χτυπά πιο γρήγορα. «Μα είπατε ότι το εργαστήριο απέχει μία ώρα με το αεροπλάνο!»

«Ακριβώς, κύριε Λάνγκντον». Ο πιλότος γέλασε. «Αυτό το αεροπλάνο πιάνει 15 Μαχ».

Κεφάλαιο 5

Ο δολοφόνος περπατούσε μέσα στον κόσμο ενός πολυσύχναστου ευρωπαϊκού δρόμου. Ήταν δυνατός άντρας, σκοτεινός και επιβλητικός, τρομερά ευκίνητος αν και δεν του φαινόταν. Οι μύες του ήταν ακόμη σφιγμένοι από τον ενθουσιασμό της συνάντησης που είχε πριν από λίγο.

Πήγε καλά, σκέφτηκε. Ο εργοδότης του δεν είχε αποκαλύψει το πρόσωπό του, αλλά για τον δολοφόνο ήταν μεγάλη τιμή που είχε βρεθεί μπροστά του. Έχουν περάσει όντως μόνο δεκαπέντε μέρες από τότε που επικοινωνήσε μαζί του ο εργοδότης του; Ο δολοφόνος θυμόταν ακόμη εκείνο το τηλεφώνημα λέξη προς λέξη...

«Λέγομαι Ιανός», είχε πει ο συνομιλητής του στο τηλέφωνο. «Υπάρχουν συγγενικοί δεσμοί ανάμεσά μας κατά κάποιον τρόπο. Έχουμε έναν κοινό εχθρό. Έμαθα ότι μισθώνεις τις ικανότητές σου».

«Εξαργάτα ποιον εκπροσωπείς», απάντησε ο δολοφόνος.

Ο Ιανός του είπε.

«Είναι αστείο αυτό, υποτίθεται;»

«Βλέπω ότι έχεις ακούσει το όνομά μας», απάντησε ο Ιανός.

«Φυσικά. Η αδελφότητα είναι θρυλική».

«Αλλά αμφιβάλλεις αν την εκπροσωπώ όντως».

«Όλοι ξέρουν ότι η αδελφότητα έχει χαθεί πια».

«Ένα πονηρό τέχνασμα. Ο πιο επικίνδυνος εχθρός είναι εκείνος που κανείς δεν τον φοβάται».

Ο δολοφόνος δεν είχε πειστεί. «Η αδελφότητα υπάρχει ακόμη;»

«Καλύτερα κρυμμένη από κάθε άλλη φορά. Έχουμε διεισδύσει παντού... Ακόμη και στο ιερό οχυρό του πιο ορμισμένου εχθρού μας».

«Αδύνατον. Είναι απρόσβλητοι».

«Τα πλοκάμια μας φτάνουν μακριά».

«Κανείς δεν μπορεί να φτάσει τόσο μακριά».

«Πολύ γρήγορα θα πιστέψεις. Έχει γίνει ήδη κάτι που αποτελεί αδιάψευστο δείγμα της δύναμης της αδελφότητας. Μια πράξη προδοσίας και μια απόδειξη».

«Τι κάνατε;»

Ο Ιανός του είπε.

Τα μάτια του δολοφόνου άνοιξαν διάπλατα. «Αυτό είναι αδύνατον».

Την επόμενη μέρα, οι εφημερίδες όλου του κόσμου είχαν τους ίδιους τίτλους. Ο δολοφόνος πίστεψε.

Τώρα, δεκαπέντε μέρες αργότερα, η πίστη του δολοφόνου είχε εδραιωθεί πέρα από κάθε ίχνος αμφιβολίας. *Η αδελφότητα υπάρχει ακόμη*, σκέφτηκε. *Απόψε θα βγει στην επιφάνεια και θα αποκαλύψει τη δύναμή της.*

Καθώς περπατούσε στον δρόμο, τα μαύρα μάτια του άστραφταν. Μία από τις πιο μυστικές και τρομερές αδελφότητες που είχαν εμφανιστεί ποτέ στη γη είχε ζητήσει τις υπηρεσίες του. *Διάλεξαν σοφά*, σκέφτηκε. *Φημιζόταν τόσο για την εχεμύθειά του όσο και για τις θανάσιμες ικανότητές του.*

Μέχρι τώρα, τους είχε υπηρετήσει υποδειγματικά. Σκότωσε τον άνθρωπο που του υπέδειξαν και παρέδωσε το αντικείμενο που είχε ζητήσει ο Ιανός. Και τώρα ήταν στο χέρι του Ιανού να χρησιμοποιήσει τη δύναμή του για να τοποθετήσει το αντικείμενο εκεί που έπρεπε.

Ο δολοφόνος αναρωτήθηκε πώς θα κατάφερε ο Ιανός να φέρει σε πέρας ένα τόσο δύσκολο εγχείρημα. Προφανώς, είχε διασυνδέσεις μέσα στις τάξεις του εχθρού. Η κυριαρχία της αδελφότητας ήταν απόλυτη.

Ιανός, σκέφτηκε ο δολοφόνος. *Προφανώς είναι ψευδώνυμο.* Αναρωτήθηκε αν το είχε πάρει από τον διπρόσωπο ρωμαϊκό θεό ή από τον δορυφόρο του Κρόνου. Όχι ότι είχε σημασία. Ο Ιανός είχε απεριόριστη δύναμη. Το είχε αποδείξει αυτό πέρα από κάθε αμφιβολία.

Καθώς περπατούσε, ο δολοφόνος φανταζόταν τους προγόνους του να του χαμογελούν. Σήμερα έδινε τη δική τους μάχη, πολεμούσε τον ίδιο εχθρό που πολεμούσαν κι αυτοί επί αιώνες, από

τον ενδέκατο αιώνα ακόμη, όταν οι Σταυροφόροι του εχθρού λεηλάτησαν για πρώτη φορά την πατρίδα του, βιάζοντας και σκοτώνοντας, χαρακτηρίζοντάς τους ανθρώπους «ακάθαρτους», βεβηλώνοντας τους ναούς και τους θεούς τους.

Οι πρόγονοί του είχαν σχηματίσει έναν μικρό αλλά θανάσιμο στρατό για να αμυνθούν. Τα μέλη του απέκτησαν φήμη σε όλη τη χώρα. Ήταν επιδέξιοι εκτελεστές που περιπλανιούνταν στην ύπαιθρο και σκότωναν όποιους εχθρούς έβρισκαν. Φημίζονταν όχι μόνο για τις ωμές εκτελέσεις τους, αλλά και για το γεγονός ότι τις γιόρταζαν παίρνοντας ισχυρά ναρκωτικά. Και το ναρκωτικό που προτιμούσαν ήταν το *χασίς*.

Καθώς εξαπλωνόταν η φήμη τους, αυτοί οι θανάσιμοι εκτελεστές έγιναν γνωστοί με το όνομα *Χασασίν*, «οπαδοί του χασίς». Η λέξη *Χασασίν* έγινε συνώνυμο του θανάτου σε όλες σχεδόν τις γλώσσες του κόσμου. Και χρησιμοποιούνταν ακόμη και σήμερα, αν και, όπως και η τέχνη των εκτελέσεων, είχε μετεξελιχθεί.

Σήμερα ήταν γνωστοί ως *Ασασίνοι* – άλλη μια λέξη που ήταν συνώνυμη του «δολοφόνου».

Κεφάλαιο 6

Είχαν περάσει εξήντα τέσσερα λεπτά όταν ένας άναυδος Ρόμπερτ Λάνγκντον κατέβηκε στον ηλιόλουστο διάδρομο προσγείωσης πάσχοντας από μια μικρή αεροναυτία. Μια δροσερή αύρα ανατάραξε τα πέτα του σακακιού του. Η αίσθηση του ανοιχτού χώρου ήταν υπέροχη. Κοίταξε την καταπράσινη κοιλάδα που υπωνόταν μέχρι τις χιονισμένες κορυφές γύρω τους.

Ονειρεύομαι, σκέφτηκε. Από στιγμή σε στιγμή θα ξυπνήσω.

«Καλώς ήρθατε στην Ελβετία», είπε ο πιλότος, φωνάζοντας για να ακουστεί πάνω από το μουγκρητό των μηχανών ψεκασμού HEDM* που κατέβαζαν βαθμιαία στροφές πίσω τους.

* High Energy Density Matter: Υλικό Υψηλής Ενεργειακής Πυκνότητας.

Ο Λάνγκντον κοίταξε το ρολόι του. Ήταν 7:07 π.μ.

«Μόλις περάσατε έξι χρονικές ζώνες», είπε ο πιλότος. «Εδώ είναι λίγο μετά τις 1 μ.μ.».

Ο Λάνγκντον διόρθωσε το ρολόι του.

«Πώς νιώθετε;» ρώτησε ο πιλότος.

Ο Λάνγκντον έτριψε το στομάχι του. «Σαν να έφαγα αφρολέξ».

Ο πιλότος κατένευσε. «Ασθένεια μεγάλου υψομέτρου. Είχαμε ανεβεί στα δεκαοχτώ χιλιάδες μέτρα. Το σώμα έχει 30% μικρότερο βάρος σε αυτό το ύψος. Ευτυχώς που ήταν μικρή η διαδρομή. Αν πηγαίναμε στο Τόκιο, θα το είχα ανεβάσει στα τριάντα χιλιάδες μέτρα, και τότε θα είχαν ταρακουνηθεί για τα καλά τα σωθικά σας».

Ο Λάνγκντον κατένευσε ξεψυχισμένα θεωρώντας τον εαυτό του τυχερό. Πάντως, σε γενικές γραμμές, η πτήση ήταν τελείως συνηθισμένη. Πέρα από τη συντριπτική επιτάχυνση κατά την απογείωση, η κίνηση του αεροσκάφους ήταν κανονική – μερικές μικροαναταράξεις, μερικές αλλαγές πίεσης καθώς έπαιρναν ύψος, αλλά τίποτα που να δείχνει ότι πετούσαν στην ατμόσφαιρα με την απίστευτη ταχύτητα των 18.000 χιλιομέτρων την ώρα.

Μερικοί τεχνικοί έτρεξαν στον διάδρομο προσγείωσης για να αναλάβουν το X-33. Ο πιλότος συνόδευσε τον Λάνγκντον σε ένα μαύρο Πεζό σεντάν στο πάρκινγκ δίπλα στον πύργο ελέγχου. Στιγμές αργότερα έτρεχαν ολοταχώς σε έναν ασφαλισμένο δρόμο που διέσχιζε τον πυθμένα της κοιλάδας. Στο βάθος φαινόταν αμυδρά μια ομάδα από κτίρια, ενώ έξω από τα παράθυρα περνούσαν οι πράσινοι κάμποι σαν μια θολή εικόνα.

Ο Λάνγκντον είδε κατάπληκτος την ένδειξη στο κοντέρ να ανεβαίνει στα 170 χιλιόμετρα την ώρα. *Γιατί έχει τέτοια μανία με την ταχύτητα αυτός ο τύπος;*

«Είναι πέντε χιλιόμετρα μέχρι το εργαστήριο», είπε ο πιλότος. «Θα σας πάω σε δύο λεπτά».

Ο Λάνγκντον έψαχνε μάταια για τη ζώνη ασφαλείας. *Γιατί όχι σε τρία, και να φτάσουμε ζωντανοί;*

Το αμάξι συνέχιζε την τρελή πορεία του.

«Σας αρέσει η Ρέμπα;» ρώτησε ο πιλότος, κι έσπρωξε μια κασέτα στην υποδοχή.

Μια γυναίκα άρχισε να τραγουδάει. «It's just the fear of being alone...»*

Κανένας φόβος εδώ, σκέφτηκε αφηρημένα ο Λάνγκντον. Οι γυναίκες συνάδελφοί του συχνά τον πείραζαν λέγοντας ότι αυτή η συλλογή μουσειακών τεχνουργημάτων δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια εμφανή προσπάθεια να γεμίσει ένα άδειο σπίτι, το οποίο, επέμεναν, θα ωφελούνταν πολύ από την παρουσία μιας γυναίκας. Ο Λάνγκντον απλώς γελούσε και τους υπενθύμιζε ότι είχε ήδη τρεις έρωτες στη ζωή του, τη συμβολολογία, το πόλο και την εργένικη ζωή, με την τελευταία να του επιτρέπει να ταξιδεύει στον κόσμο, να κοιμάται όσο αργά ήθελε και να απολαμβάνει ήρεμες βραδιές στο σπίτι του με ένα μπράντι κι ένα καλό βιβλίο.

«Είμαστε σαν μια μικρή πόλη», είπε ο πιλότος, βγάζοντας τον Λάνγκντον από την ονειροπόλησή του. «Δεν υπάρχουν μόνο εργαστήρια. Έχουμε σουπερμάρκετ, ένα νοσοκομείο, ακόμη κι έναν κινηματογράφο».

Ο Λάνγκντον έκανε ένα καταφατικό νεύμα κοιτάζοντας το κτιριακό συγκρότημα μπροστά του.

«Εδώ που τα λέμε», πρόσθεσε ο πιλότος, «έχουμε και τη μεγαλύτερη μηχανή στον κόσμο».

«Αλήθεια;» Ο Λάνγκντον κοίταξε καλύτερα.

«Δε θα τη δείτε εδώ έξω, κύριε Λάνγκντον», είπε ο πιλότος χαμογελώντας. «Είναι θαμμένη έξι ορόφους κάτω από τη γη».

Ο Λάνγκντον δεν πρόλαβε να ζητήσει εξηγήσεις. Ξαφνικά ο πιλότος φρέναρε και το αμάξι σταμάτησε γλιστρώντας έξω από ένα φυλάκιο από ενισχυμένο τσιμέντο.

Ο Λάνγκντον διάβασε την επιγραφή μπροστά τους. ΑΣΦΑΛΕΙΑ. ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ. Ξαφνικά ο Λάνγκντον πανικοβλήθηκε καθώς συνειδητοποίησε πού βρισκόταν. «Θεέ μου! Δεν έχω φέρει το διαβατήριό μου!»

* «Είναι απλώς ο φόβος να είμαι μόνη...» (Σ.τ.Μ.)

«Δε χρειάζονται διαβατήρια», τον καθησύχασε ο πιλότος. «Έχουμε ειδική συμφωνία με την ελβετική κυβέρνηση».

Ο Λάνγκντον απέμεινε να παρακολουθεί άφωνος καθώς ο οδηγός έδωσε στον φύλακα μια ταυτότητα, και αυτός την πέρασε από μια ηλεκτρονική συσκευή πιστοποίησης, που έδωσε το πράσινο φως.

«Όνομα επιβάτη;»

«Ρόμπερτ Λάνγκντον», απάντησε ο οδηγός.

«Καλεσμένος από τον...»

«Διευθυντή».

Ο φύλακας ύψωσε τα φρύδια. Γύρισε και κοίταξε ένα τυπωμένο χαρτί και έκανε την επαλήθευση συγκρίνοντας με τα στοιχεία στην οθόνη του. Μετά γύρισε στο παράθυρο. «Καλή διαμονή, κύριε Λάνγκντον».

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι μουγκρίζοντας και επιτάχυνε για άλλα 200 μέτρα ακολουθώντας έναν κυκλικό δρόμο που οδηγούσε στην κύρια είσοδο του κτιρίου. Μπροστά τους απλωνόταν ένα ορθογώνιο υπερμοντέρνο κτίριο από μέταλλο και γυαλί. Ο Λάνγκντον έμεινε κατάπληκτος με τον εντυπωσιακό διαφανή σχεδιασμό του κτιρίου. Πάντα του άρεσε ιδιαίτερα η αρχιτεκτονική.

«Ο Γυάλινος Ναός», είπε ο οδηγός του.

«Εκκλησία είναι;»

«Διάβολε, όχι. Το μοναδικό πράγμα που δεν έχουμε εδώ είναι οι εκκλησίες. Η μόνη θρησκεία εδώ γύρω είναι η φυσική. Μπορείτε να χρησιμοποιείτε το όνομα του Κυρίου επί ματαιώ όσο θέλετε εδώ», πρόσθεσε γελώντας, «αλλά μη σας ακούσει κανείς να κακολογείτε τίποτα μεσόνια ή κουάγκ».

Ο Λάνγκντον άκουγε απορημένος καθώς ο οδηγός έστριψε και μετά σταμάτησε το αμάξι μπροστά στο γυάλινο κτίριο. *Μεσόνια και κουάγκ; Περνούν τα σύνορα χωρίς έλεγχο; Τζετ που πετά με 15 Μαχ; Ποιοι διάβολο είναι αυτοί οι τύποι;* Η απάντηση υπήρχε στη σκαλιστή γρανίτινη πλάκα μπροστά στο κτίριο:

(CERN)
*Conseil Européen pour la
 Recherche Nucléaire**

«Πυρηνικών Ερευνών;» ρώτησε ο Λάνγκντον. Ήταν όμως σίγουρος ότι αυτή ήταν η μετάφραση.

Ο οδηγός δεν απάντησε. Είχε σκύψει μπροστά και ήταν απασχολημένος με το κασετόφωνο του αυτοκινήτου. «Εδώ κατεβαίνετε. Ο διευθυντής θα σας περιμένει στην είσοδο».

Ο Λάνγκντον είδε έναν άντρα σε αναπηρικό αμαξίδιο να βγαίνει από το κτίριο. Έδειχνε γύρω στα εξήντα με εξήντα πέντε. Ήταν ξερακιανός και τελείως φαλακρός, με ένα αυστηρό, σφιγμένο σαγόνι, και φορούσε εργαστηριακή μπλούζα και μαύρα καλογουαλισμένα παπούτσια ακουμπισμένα στο υποπόδιο του αμαξιδίου. Ακόμη και από μακριά, τα μάτια του έμοιαζαν άψυχα, σαν δυο γκριζες πέτρες.

«Αυτός είναι;» ρώτησε ο Λάνγκντον.

Ο οδηγός γύρισε και κοίταξε. «Για φαντάσου». Γύρισε και κοίταξε τον Λάνγκντον με ένα δυσοίωνα χαμόγελο. «Κατά φωνή».

Ο Λάνγκντον βγήκε αβέβαια από το αυτοκίνητο. Δεν ήξερε τι να περιμένει.

Ο άντρας στο αμαξίδιο επιτάχυνε προς τον Λάνγκντον κι έκαναν χειραψία. Το χέρι του ήταν κρύο και ιδρωμένο. «Ο κύριος Λάνγκντον; Μιλήσαμε στο τηλέφωνο. Λέγομαι Μαξιμίλιαν Κόλερ».

Κεφάλαιο 7

Ο Μαξιμίλιαν Κόλερ, γενικός διευθυντής του CERN, ήταν γνωστός πίσω από την πλάτη του ως *Κένιχ* – «βασιλιάς» στα γερμανικά. Ήταν ένας τίτλος που έδειχνε μάλλον φόβο παρά σεβασμό για τον άνθρωπο που κυβερνούσε το βασίλειό του από τον θρόνο ενός αναπηρικού καροτσιού. Ελάχιστοι τον γνώριζαν προσωπικά,

* Ευρωπαϊκός Οργανισμός Πυρηνικών Ερευνών. (Σ.τ.Μ.)

αλλά το φορικό περιστατικό που τον άφησε ανάπηρο ήταν πασίγνωστο στο CERN, και οι περισσότεροι καταλάβαιναν την πικρία του, αλλά και την ορκισμένη αφοσίωσή του στην καθαρή επιστήμη.

Ο Λάνγκντον είχε δει τον Κόλερ για μερικές στιγμές μόνο, αλλά ήδη αισθανόταν ότι ο διευθυντής ήταν άνθρωπος που κρατούσε τους άλλους σε απόσταση. Ο Λάνγκντον άρχισε σχεδόν να κάνει τζόκινγκ για να προλάβει το ηλεκτρικό αμαξίδιο που έτρεχε αθόρυβα προς την κύρια είσοδο. Πρώτη του φορά έβλεπε τέτοιο αναπηρικό καροτσάκι. Ήταν εφοδιασμένο με μια σειρά από ηλεκτρονικές συσκευές, ανάμεσά τους ένα τηλέφωνο πολλαπλών γραμμών, ένα σύστημα τηλεειδοποιήσεων, μια οθόνη υπολογιστή, ακόμα και μια μικρή κινούμενη βιντεοκάμερα. Το κινητό διοικητήριο του βασιλιά Κόλερ.

Ο Λάνγκντον τον ακολούθησε και περνώντας την αυτόματη πόρτα μπήκε στη μεγάλη κύρια αίθουσα υποδοχής.

Ο Γυάλινος Ναός, σκέφτηκε ο Λάνγκντον κοιτώντας προς τον ουρανό.

Από πάνω, η γαλαξωπή γυάλινη οροφή γυάλιζε στο φως του ήλιου, που οι ακτίνες του σχημάτιζαν γεωμετρικά σχήματα στον αέρα και έδιναν στην αίθουσα μια αίσθηση μεγαλοπρέπειας. Τεθλασμένες σκιές έπεφταν σαν φλέβες πάνω στα λευκά πλακάκια στους τοίχους και στα μαρμάρινα δάπεδα. Ο αέρας είχε μια καθαρή, αποστειρωμένη οσμή. Μερικοί επιστήμονες περπατούσαν γρήγορα τριγύρω, με τα βήματά τους να αντηχούν στον χώρο.

«Από δω, παρακαλώ, κύριε Λάνγκντον». Η φωνή ήταν τόσο ανέκφραστη που θα μπορούσε να ήταν αυτοματοποιημένη. Η προφορά του ήταν κοφτή και ακριβής, σαν τα αυστηρά χαρακτηριστικά του. Ο Κόλερ έβηξε και σκούπισε το στόμα του με ένα λευκό μαντίλι. Μετά κοίταξε τον Λάνγκντον με τα νεκρά γκριζα μάτια του. «Γρήγορα, παρακαλώ». Το αμαξίδιο έτρεχε στο μαρμάρινο δάπεδο.

Ο Λάνγκντον τον ακολούθησε και στην πορεία τους προσέπερασαν αμέτρητους διαδρόμους που ξεκινούσαν από την κύρια αίθουσα. Όλοι οι διάδρομοι ήταν γεμάτοι κίνηση και δραστηριότητα. Οι επιστήμονες έδειχναν έκπληξη όταν έβλεπαν τον Κόλερ και μετά κοίταζαν τον Λάνγκντον σαν να αναρωτιούνταν ποιος μπορεί να είναι για να τριγυρίζει με τον διευθυντή.

«Ντρέπομαι να το παραδεχτώ», είπε ο Λάνγκντον, προσπαθώντας να ανοίξει συζήτηση, «αλλά δεν είχα ακούσει ποτέ μου για το CERN».

«Καθόλου παράξενο», απάντησε ο Κόλερ με έναν κοφτό σκληρό τόνο. «Οι περισσότεροι Αμερικανοί δε βλέπουν την Ευρώπη ως παγκόσμιο ηγέτη στον τομέα της επιστημονικής έρευνας. Μας βλέπουν μόνο σαν μια γραφική περιοχή όπου μπορούν να κάνουν τις διακοπές και τα ψώνια τους, μια παράξενη αντίληψη, αν λάβει κανείς υπόψη την εθνικότητα ανθρώπων όπως ο Αϊνστάιν, ο Γαλιλαίος και ο Νιούτον».

Ο Λάνγκντον δεν ήξερε τι να απαντήσει. Έβγαλε το φαξ από την τσέπη του. «Αυτός ο άνθρωπος στη φωτογραφία... Μπορείτε να...»

Ο Κόλερ τον έκοψε με μια κίνηση του χεριού. «Σας παρακαλώ. Όχι εδώ. Σας πηγαίνω να τον δείτε». Άπλωσε το χέρι του. «Ίσως θα έπρεπε να το πάρω αυτό».

Ο Λάνγκντον του έδωσε το φαξ και συνέχισε να περπατά αμίλητος.

Ο Κόλερ έστριψε αριστερά και μπήκαν σε έναν πλατύ διάδρομο διακοσμημένο με βραβεία και έπαθλα. Στην είσοδο δέσποζε μια ιδιαίτερα μεγάλη αναμνηστική πλάκα. Καθώς περνούσαν, ο Λάνγκντον επιβράδυνε το βήμα του για να διαβάσει την επιγραφή που ήταν χαραγμένη στον μπρούτζο.

ΒΡΑΒΕΙΟ ARS ELECTRONICA

Για Πολιτισμική Καινοτομία στην Ψηφιακή Εποχή
Απονέμεται στον Τιμ Μπέρνερς Λι και το CERN
για την επινόηση του
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΣΤΟΥ

Για φαντάσου, σκέφτηκε ο Λάνγκντον. Αυτός ο τύπος δεν αστειεύεται. Πάντα πίστευε ότι ο Παγκόσμιος Ιστός ήταν αμερικανική επινόηση. Όμως οι γνώσεις του πάνω στο θέμα περιορίζονταν στον ιστότοπο του βιβλίου του και κάποιες περιστασιακές διαδικτυακές εξερευνησεις του Λούβρου ή του Πράδο με τον παλιό του Macintosh.

«Ο Ιστός», είπε ο Κόλερ, βήχοντας πάλι και σκουπίζοντας το

στόμα του, «άρχισε εδώ ως ένα δίκτυο εσωτερικών δικτυακών τόπων που επέτρεπε στους επιστήμονες από διαφορετικά τμήματα να μοιράζονται τα αποτελέσματα των ερευνών τους μεταξύ τους. Φυσικά, όλος ο κόσμος έχει την εντύπωση ότι ο Παγκόσμιος Ιστός είναι αμερικανική τεχνολογία».

Ο Λάνγκντον άκουγε περπατώντας δίπλα του στον διάδρομο. «Γιατί δε διευκρινίζετε ποιος είναι ο πραγματικός του εφευρέτης;»

Ο Κόλερ σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Μια ασήμαντη παρανόηση για μια ασήμαντη τεχνολογία. Το CERN είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο από ένα παγκόσμιο δίκτυο υπολογιστών. Οι επιστήμονες εδώ παράγουν θαύματα σχεδόν καθημερινά».

Ο Λάνγκντον κοίταξε ερωτηματικά τον Κόλερ. «*Θαύματα;*» Η λέξη «θαύμα» δεν υπήρχε στο λεξιλόγιο των επιστημόνων του Χάρβαρντ. Την άφηναν για τη Θεολογική σχολή.

«Είστε σκεπτικιστής, βλέπω», είπε ο Κόλερ. «Όμως ο τομέας σας είναι η θρησκευτική συμβολολογία. Δεν πιστεύετε στα θαύματα;»

«Δεν έχω αποφασίσει αν πιστεύω ή όχι», είπε ο Λάνγκντον. *Ιδιαίτερα σε εκείνα που γίνονται σε επιστημονικά εργαστήρια.*

«Ίσως η λέξη “θαύμα” δεν ήταν σωστή. Προσπαθούσα απλώς να μιλήσω τη γλώσσα σας».

«Τη γλώσσα μου;» Ο Λάνγκντον δεν ένιωθε άνετα με την τροπή της συζήτησης. «Χωρίς να θέλω να σας απογοητεύσω, κύριε, μελετώ τη θρησκευτική *συμβολολογία*. Είμαι ακαδημαϊκός, όχι ιερέας».

Ο Κόλερ επιβράδυνε ξαφνικά και γύρισε προς το μέρος του, ενώ το βλέμμα του μαλάκωνε λίγο. «Φυσικά. Πολύ απλοϊκό από μέρους μου. Δε χρειάζεται να έχει κανείς καρκίνο για να αναλύσει τα συμπτώματα της νόσου».

Ο Λάνγκντον δεν είχε ξανακούσει να το θέτουν με αυτόν τον τρόπο.

Καθώς συνέχισαν στον διάδρομο, ο Κόλερ έκανε ένα καταφατικό νεύμα. «Υποψιάζομαι ότι οι δυο μας καταλαβαίνουμε τέλεια ο ένας τον άλλο, κύριε Λάνγκντον».

Ο Λάνγκντον δεν ήταν καθόλου σίγουρος γι' αυτό.

Καθώς συνέχιζαν τη βιαστική πορεία τους, ο Λάνγκντον άρχισε να αισθάνεται ένα βαρύ μπάσο βουητό κάπου μπροστά τους. Ο θόρυβος γινόταν όλο και πιο έντονος σε κάθε βήμα, αντηχώντας στους τοίχους. Έμοιαζε να έρχεται από το τέλος του διαδρόμου μπροστά τους.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε τελικά ο Λάνγκντον, αναγκασμένος να φωνάξει για να ακουστεί. Αισθανόταν σαν να πλησίαζαν σε ενεργό ηφαίστειο.

«Σωλήνας ελεύθερης πτώσης», απάντησε ο Κόλερ, και η υπόκωφη φωνή του ακούστηκε άνετα παρά τον θόρυβο. Δεν έδωσε άλλη εξήγηση.

Ο Λάνγκντον από τη μεριά του δεν ξαναρώτησε. Ήταν κουρασμένος, και ο Μαξιμίλιαν Κόλερ δεν ενδιαφερόταν να κερδίσει βραβείο φιλοξενίας. Ο Λάνγκντον υπενθύμισε στον εαυτό του γιατί βρισκόταν εδώ. *Πλουμινάτοι*. Κάπου μέσα σε αυτό το κολοσσιαίο κτιριακό συγκρότημα υπήρχε ένα πτώμα... ένα πτώμα σφραγισμένο με ένα σύμβολο που είχε πετάξει 4.500 χιλιάδες χιλιόμετρα για να το δει.

Καθώς πλησίαζαν στο τέλος του διαδρόμου, το βουητό έγινε σχεδόν εκκωφαντικό. Ο Λάνγκντον αισθανόταν τις δονήσεις μέσα από τις σόλες των παπουτσιών του. Πήραν τη στροφή και στα δεξιά τους φάνηκε ένας χώρος με τέσσερα ανοίγματα από χοντρό γυαλί σε έναν καμπυλωτό τοίχο, σαν παράθυρα σε υποβρύχιο. Ο Λάνγκντον σταμάτησε και κοίταξε από ένα άνοιγμα.

Ο καθηγητής Λάνγκντον είχε δει μερικά παράξενα πράγματα στη ζωή του, αλλά αυτό ήταν το πιο παράξενο απ' όλα. Ανοιγόκλεισε μερικές φορές τα μάτια ενώ αναρωτιόταν μήπως έχει παραισθήσεις. Μπροστά του φαινόταν ένας τεράστιος κυκλικός θάλαμος. Και μέσα στον θάλαμο αιωρούνταν *άνθρωποι*, σαν να μην είχαν καθόλου βάρους. Τρία άτομα. Ο ένας του κούνησε το χέρι και έκανε μια τούμπα στον αέρα.

Θεέ μου, σκέφτηκε. Είμαι στη χώρα του Οζ.

Το δάπεδο του θαλάμου ήταν καλυμμένο από ένα πλέγμα, σαν ένα γιγάντιο κομμάτι συρματοπλέγμα. Και μέσα από το πλέγμα φαινόταν να γυρίζει μια τεράστια έλικα.

«Σωλήνας ελεύθερης πτώσης», επανέλαβε ο Κόλερ σταματώ-

ντας για να τον περιμένει. «Για ελεύθερη πτώση σε εσωτερικό χώρο. Ό,τι πρέπει για εκτόνωση του στρες. Ουσιαστικά, είναι ένα κατακόρυφο τούνελ αεροδυναμικής».

Ο Λάνγκντον συνέχιζε να κοιτάζει άναυδος. Ένας από τους τρεις αιωρούμενους, μια παχύσαρκη γυναίκα, ελίχθηκε προς το παράθυρο. Δεχόταν απανωτές ριπές αέρα αλλά χαμογελούσε, κι έκανε στον Λάνγκντον νόημα υψώνοντας τους αντίχειρες. Ο Λάνγκντον χαμογέλασε σοκαρισμένος και ανταπέδωσε τη χειρονομία, ενώ αναρωτιόταν αν η γυναίκα ήξερε ότι αυτό ήταν το αρχαίο σύμβολο της αντρικής σεξουαλικής ικανότητας.

Πρόσεξε ότι η παχύσαρκη γυναίκα ήταν η μόνη που φορούσε κάτι σαν μικροσκοπικό αλεξίπτωτο, ένα μικρό κομμάτι ύφασμα που φούσκωνε πίσω της. «Τι είναι αυτό το μικρό αλεξίπτωτο;» ρώτησε ο Λάνγκντον τον Κόλερ. «Δεν μπορεί να έχει πάνω από ένα μέτρο διάμετρο».

«Αυξάνει την αντίσταση για να μπορεί να τη σηκώσει ο αέρας», απάντησε ο Κόλερ. Ξεκίνησε πάλι ακολουθώντας τον διάδρομο. «Μια επιφάνεια ενός τετραγωνικού μέτρου δημιουργεί αρκετή οπισθέλκουσα δύναμη ώστε να επιβραδύνει σχεδόν κατά 20% ένα σώμα που βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση».

Ο Λάνγκντον κατένευσε.

Δε θα μπορούσε να υποψιαστεί ποτέ ότι αργότερα εκείνη τη νύχτα, σε μια άλλη χώρα, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, αυτή η πληροφορία θα του έσωζε τη ζωή.

Κεφάλαιο 8

Οταν ο Κόλερ και ο Λάνγκντον βγήκαν από το πίσω μέρος του κυρίως κτιρίου του CERN στη δυνατή ελβετική λιακάδα, ο Λάνγκντον αισθάνθηκε σαν να είχε μεταφερθεί στην πατρίδα του. Η σκηνή μπροστά του θύμιζε αριστοκρατικό πανεπιστήμιο στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Μια πράσινη πλαγιά κατηφόριζε σε μια μεγάλη επίπεδη έκταση με κτίρια από τούβλο και πλακόστρωτα μονοπάτια που σχημά-

τιζαν ορθογώνιες αυλές διάστικτες με συστάδες από σφενδάμους. Πολλά άτομα με διανοουμενίστικη εμφάνιση περπατούσαν βιαστικά, πολλά με βιβλία στα χέρια. Και σαν να ήθελαν να εντείνουν ακόμη περισσότερο την κολεγιακή ατμόσφαιρα, δύο χίπις με μακριά μαλλιά έπαιζαν φρίσμπι απολαμβάνοντας την Τέταρτη Συμφωνία του Μάλερ που έπαιζε δυνατά από ένα ανοιχτό παράθυρο.

«Αυτοί είναι οι κοιτώνες μας», εξήγησε ο Κόλερ, καθώς κατέβαινε με το αμαξίδιο το μονοπάτι προς τα κτίρια. «Έχουμε πάνω από τρεις χιλιάδες φυσικούς εδώ. Το CERN απασχολεί πάνω από τους μισούς σωματιδιακούς φυσικούς στον κόσμο, τα λαμπρότερα μυαλά της γης, Γερμανούς, Ιάπωνες, Ιταλούς, Ολλανδούς, από όλες τις χώρες. Οι φυσικοί μας εκπροσωπούν πάνω από πεντάκοσια πανεπιστήμια και εξήντα εθνικότητες».

Ο Λάνγκντον άκουγε κατάπληκτος. «Πώς επικοινωνούν μεταξύ τους;»

«Στα αγγλικά, φυσικά. Την παγκόσμια γλώσσα της επιστήμης».

Ο Λάνγκντον είχε ακούσει ότι τα μαθηματικά είναι η παγκόσμια γλώσσα της επιστήμης, αλλά ήταν πολύ κουρασμένος για να φέρει αντιρρήσεις. Ακολούθησε τον Κόλερ στο μονοπάτι.

Στα μισά του δρόμου μέχρι την επίπεδη έκταση από κάτω, πέρασαν δίπλα από έναν νεαρό που έκανε τζόγκινγκ. Φορούσε ένα τι-σερτ που έγραφε, NO GUT, NO GLORY!*

Ο Λάνγκντον τον κοίταξε απορημένος. «Τι θα πει αυτό;»

«GUT, General Unified Theory», απάντησε ο Κόλερ. «Η λεγόμενη θεωρία των πάντων».

«Κατάλαβα», είπε ο Λάνγκντον, αν και δεν είχε καταλάβει τίποτα.

«Είστε εξοικειωμένος με τη σωματιδιακή φυσική, κύριε Λάνγκντον;»

Ο Λάνγκντον σήκωσε τους ώμους. «Γνωρίζω κάποια πράγματα για τη γενική φυσική, πώση σωμάτων, τέτοια πράγματα». Η ενα-

* Παραφθορά του αγγλικού ρητού «No guts, no glory», «Χωρίς θάρρος, δεν υπάρχει δόξα». Η λέξη «guts» σημαίνει θάρρος, κουράγιο, στον ενικό όμως, «gut», σημαίνει «έντερο». (Σ.τ.Μ.)

σχόλησή του με τις καταδύσεις από βατήρα τού είχε δώσει έναν βαθύ σεβασμό για την τρομερή δύναμη της βαρυτικής επιτάχυνσης. «Η σωματιδιακή φυσική είναι η μελέτη των ατόμων, έτσι δεν είναι;»

Ο Κόλερ έκανε ένα αρνητικό νεύμα. «Τα άτομα μοιάζουν με πλανήτες σε σχέση με αυτά που μελετάμε. Το ενδιαφέρον μας επικεντρώνεται στον πυρήνα του ατόμου, που έχει μόλις το ένα δεκάκις χιλιοστό του μεγέθους του συνολικού ατόμου». Έβηξε πάλι. Ακουγόταν άρρωστος. «Οι επιστήμονες του CERN βρίσκονται εδώ για να βρουν απαντήσεις στα ερωτήματα που θέτει ο άνθρωπος από την αρχή του χρόνου. Από πού ήρθαμε; Από τι είμαστε φτιαγμένοι;»

«Και αυτά τα ερωτήματα μπορούν να απαντηθούν σε ένα εργαστήριο φυσικής;»

«Ακούγεστε έκπληκτος.»

«Είμαι. Αυτά τα ερωτήματα φαίνονται μάλλον πνευματικά.»

«Κύριε Λάνγκντον, όλα τα ερωτήματα ήταν κάποτε πνευματικά. Από την αρχή του χρόνου, η πνευματικότητα και η θρησκεία κλήθηκαν να συμπληρώσουν τα κενά που δεν κατανοούσε η επιστήμη. Η ανατολή και η δύση αποδίδονταν κάποτε στον θεό Ήλιο και το φλεγόμενο άρμα του. Οι σεισμοί και τα παλιρροϊκά κύματα ήταν η οργή του Ποσειδώνα. Η επιστήμη τώρα έχει αποδείξει ότι αυτοί οι θεοί ήταν ψεύτικα είδωλα. Γρήγορα, όλοι οι θεοί θα αποδειχτούν ψεύτικα είδωλα. Η επιστήμη σήμερα έχει δώσει απαντήσεις σχεδόν σε κάθε ερώτημα που μπορεί να θέσει ο άνθρωπος. Έχουν απομείνει πολύ λίγα ερωτήματα ακόμη, και αυτά είναι τα πιο εσωτερικά. Από πού ήρθαμε; Τι κάνουμε εδώ; Ποιο είναι το νόημα της ζωής και του σύμπαντος;»

Ο Λάνγκντον άκουγε κατάπληκτος. «Και αυτά είναι τα ερωτήματα που προσπαθεί να απαντήσει το CERN;»

«Διόρθωση. Αυτά είναι τα ερωτήματα στα οποία ήδη απαντάμε.»

Ο Λάνγκντον έμεινε αμίλητος καθώς συνέχιζαν τη διαδρομή τους περνώντας ανάμεσα από τα κτίρια. Καθώς περπατούσαν, ένα φρίσμπι πέρασε από πάνω τους κι έπεσε μπροστά τους στο μονοπάτι. Ο Κόλερ συνέχισε χωρίς να του δώσει σημασία.

Κάποιος φώναξε από την άλλη άκρη της αυλής: «*S'il vous plaît!*»

Ο Λάνγκντον γύρισε. Ένας ηλικιωμένος ασπρομάλλης άντρας με αθλητική μπλούζα που έγραφε ΚΟΛΕΓΙΟ ΠΑΡΙΣΙΩΝ του κου-

νούσε το χέρι. Ο Λάνγκντον πήρε το φρούμι και του το πέταξε επιδέξια. Ο άλλος το έπιασε με το ένα δάχτυλο, το στριφογύρισε μερικές φορές, και μετά το εκτόξευσε πάνω από τον ώμο του στον συμπαίκτη του. «Merci!» φώναξε στον Λάνγκντον.

«Συγχαρητήρια», είπε ο Κόλερ όταν τον πρόλαβε ο Λάνγκντον. «Μόλις πετάξατε το φρούμι σε έναν νομπελίστα, τον Ζορζ Σαρπάκ, εφευρέτη του πολυσύρματου αναλογικού θαλάμου».*

Ο Λάνγκντον κατένευσε. *Η τυχερή μου μέρα.*

Χρειάστηκαν άλλα τρία λεπτά για να φτάσουν στον προορισμό τους, ένα μεγάλο καλοδιατηρημένο κτίριο μέσα σε μια συστάδα από λεύκες. Σε σύγκριση με τους άλλους κοιτώνες, αυτός έδειχνε πιο πολυτελής. Μπροστά υπήρχε μια σκαλισμένη πέτρα με την επιγραφή ΚΤΙΡΙΟ Γ.

Ευφάνταστος τίτλος, σκέφτηκε ο Λάνγκντον.

Όμως, παρά το άχαρο όνομά του, το Κτίριο Γ ικανοποιούσε το αρχιτεκτονικό αισθητήριο του Λάνγκντον· ήταν συντηρητικό και συμπαγές. Είχε πρόσοψη από κόκκινο τούβλο και περίτεχνο κιγκλίδωμα, και ήταν πλαισιωμένο από συμμετρικούς καλλιτεχνικά κλαδεμένους φράχτες. Καθώς ανέβαιναν το λιθόστρωτο μονοπάτι προς την είσοδο, πέρασαν από μια πύλη σχηματισμένη από δύο μαρμάρινους κίονες. Κάποιος είχε βάλει ένα αυτοκόλλητο χαρτάκι στον έναν.

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΙΟΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΙΟΝΤΙΚΟΣ

Γράφει φυσικών; σκέφτηκε ο Λάνγκντον κοιτάζοντας τον κίονα και γέλασε. «Βλέπω με ανακούφιση ότι ακόμη και οι λαμπροί φυσικοί κάνουν λάθη».

Ο Κόλερ τον κοίταξε. «Τι εννοείτε;»

«Όποιος έγραψε εκείνο το χαρτάκι, κάνει λάθος. Οι κίονες λέγονται “ιονικοί”, και επιπλέον ο συγκεκριμένος κίονας δεν

* Θάλαμος ανίχνευσης σωματιδίων. (Σ.τ.Μ.)

είναι ιωνικός. Οι ιωνικοί έχουν ομοιόμορφο πλάτος. Αυτός στενεύει προς τα πάνω. Είναι δωρικός. Ένα συνηθισμένο λάθος».

Ο Κόλερ δε χαμογέλασε. «Το σημείωμα είναι ένα αστείο, κύριε Λάγγκντον. *Ιωνικός* σημαίνει αυτός που περιέχει ιόντα, σωματίδια με ηλεκτρικό φορτίο. Αυτά υπάρχουν στα περισσότερα αντικείμενα».

Ο Λάγγκντον κοίταξε πάλι τον κίονα και βόγκηξε.

Ένιωθε ακόμη σαν βλάκας όταν βγήκαν από το ασανσέρ στον τελευταίο όροφο του Κτιρίου Γ. Ακολούθησε τον Κόλερ σε έναν καλαίσθητο διάδρομο. Η διακόσμηση ήταν απρόσμενη, παραδοσιακή αποικιακή της Γαλλίας – ένα ντιβάνι από ξύλο κερασιάς, ένα πορσελάνινο βάζο δαπέδου και ξυλόγλυπτα με σπειροειδή σχέδια.

«Θέλουμε οι μόνιμοι συνεργάτες μας να ζουν άνετα», εξήγησε ο Κόλερ.

Προφανώς, σκέφτηκε ο Λάγγκντον. «Ο άνθρωπος στο φαξ ζούσε εδώ πάνω; Ήταν ένα από τα σημαντικά στελέχη του ερευνητικού κέντρου;»

«Ακριβώς», είπε ο Κόλερ. «Δεν εμφανίστηκε σε μια συνάντηση που είχαμε σήμερα το πρωί, και δεν απάντησε στη συσκευή τηλεειδοποίησης. Ήρθα εδώ να δω τι συμβαίνει και τον βρήκα νεκρό στο λίβινγκ ρουμ».

Ο Λάγγκντον αισθάνθηκε ένα ξαφνικό ρίγος συνειδητοποιώντας ότι σε λίγο θα έβλεπε ένα πτώμα. Το στομάχι του δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα γερό. Ήταν μια αδυναμία που είχε ανακαλύψει όταν ήταν φοιτητής και ο καθηγητής πληροφορήσε την τάξη ότι ο Λεονάρντο ντα Βίντσι, για να μάθει την ανθρώπινη μορφή, ξέθαβε πτώματα και τα άνοιγε για να μελετήσει το μυϊκό τους σύστημα.

Ο Κόλερ προχώρησε στο βάθος του διαδρόμου, όπου υπήρχε μόνο μία πόρτα. «Το ρετιρέ», ανακοίνωσε, και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του.

Ο Λάγγκντον κοίταξε τη δρύινη πόρτα μπροστά του. Η πλάκα με το όνομα έγγραφε:

ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΒΕΤΡΑ

«Ο Λεονάρντο Βέτρα», είπε ο Κόλερ, «θα έκλεινε τα πενήντα οχτώ την επόμενη εβδομάδα. Ήταν ένας από τους λαμπρότερους επιστήμονες της εποχής μας. Ο θάνατός του αποτελεί τεράστια απώλεια για την επιστήμη».

Για μια στιγμή ο Λάνγκντον είχε την εντύπωση ότι διέκρινε κάποιο συναίσθημα στο σκληρό πρόσωπο του Κόλερ, αλλά χάθηκε όσο γρήγορα είχε εμφανιστεί. Ο Κόλερ έβγαλε έναν μεγάλο κρίκο με κλειδιά κι άρχισε να ψάχνει.

Ξαφνικά ο Λάνγκντον συνειδητοποίησε κάτι παράξενο. Το κτίριο έμοιαζε έρημο. «Πού είναι όλοι;» ρώτησε. Δεν περίμενε τέτοια έλλειψη δραστηριότητας τη στιγμή που ετοιμάζονταν να μπουκνουν σε έναν τόπο εγκλήματος.

«Στα εργαστήριά τους», απάντησε ο Κόλερ, βρϊσκοντας το κλειδί.

«Όχι, εννοώ η αστυνομία», είπε ο Λάνγκντον. «Έφυγαν κιόλας;»

Ο Κόλερ σταμάτησε καθώς άπλωνε το χέρι για να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά. «Η αστυνομία;»

Ο Λάνγκντον κοίταξε τον διευθυντή. «Η αστυνομία. Μου στείλατε ένα φαξ που έδειχνε ένα θύμα φόνου. Πρέπει να καλέσατε την αστυνομία».

«Φυσικά όχι».

«Τι;»

Τα γκριζα μάτια του Κόλερ σκλήρυναν. «Η κατάσταση είναι πολύπλοκη, κύριε Λάνγκντον».

Ο Λάνγκντον ένιωσε μια νέα ανησυχία. «Μα... σίγουρα θα ξέρει και κάποιος άλλος τι έγινε;»

«Ναι. Η υιοθετημένη κόρη του Λεονάρντο. Είναι κι αυτή φυσικός εδώ στο CERN. Δουλεύει στο ίδιο εργαστήριο με τον πατέρα της. Συνεργάζονται. Η μισ Βέτρα έλειπε αυτή τη βδομάδα σε έρευνα πεδίου. Την ενημέρωσα για τον θάνατο του πατέρα της, και αυτή τη στιγμή που μιλάμε επιστρέφει στο CERN».

«Μα ο άνθρωπος δολοφονήθηκε...»

«Θα γίνει επίσημη έρευνα», είπε ο Κόλερ κατηγορηματικά.

«Όμως, όταν γίνει, προφανώς οι αστυνομικοί θα ψάξουν το εργαστήριο του Βέτρα, έναν χώρο που ο ίδιος και η κόρη του θεωρούν απόλυτα απαραβίαστο. Επομένως, θα περιμένω μέχρι να φτάσει η μισ Βέτρα. Νομίζω ότι της οφείλω τουλάχιστον αυτή την ελάχιστη διακριτικότητα».

Ο Κόλερ γύρισε το κλειδί.

Μόλις άνοιξε η πόρτα, μια ριπή παγερού αέρα βγήκε στον διάδρομο και χτύπησε τον Λάνγκντον κατά πρόσωπο. Οπισθοχώρησε απορημένος κοιτάζοντας μέσα στο διαμέρισμα, όπου έμοιαζε να απλώνεται ένας άλλος παράξενος κόσμος. Όλο το εσωτερικό του ήταν γεμάτο από μια λευκή ομίχλη που τυλιγόταν γύρω από τα έπιπλα και σκέπαζε το δωμάτιο σαν ένα θολό πέπλο.

«Τι στην ευχή...» τραύλισε ο Λάνγκντον.

«Ψυκτικό σύστημα φρέον», απάντησε ο Κόλερ. «Πάγωσα το διαμέρισμα για να διατηρήσω το πτώμα».

Ο Λάνγκντον κούμπωσε το σακάκι του για το κρύο. *Είμαι στο Οζ*, σκέφτηκε. *Κι έχω ξεχάσει τις μαγικές μου παντόφλες.*

Κεφάλαιο 9

Το πτώμα στο πάτωμα μπροστά στον Λάνγκντον ήταν φρικιαστικό. Ο νεκρός Λεονάρντο Βέτρα ήταν ανάσκελα, γυμνός, με το δέρμα του να έχει πάρει μια γκριζομπλέ απόχρωση. Τα οστά του λαιμού του ξεπρόβαλλαν από τη σάρκα στα σημεία που είχαν σπάσει, και το κεφάλι του ήταν γυρισμένο ανάποδα, τελείως προς τα πίσω. Το πρόσωπό του δε φαινόταν καθώς ήταν στραμμένο προς το πάτωμα. Κειτόταν μέσα σε μια παγωμένη λιμνούλα από ούρα, και οι τρίχες γύρω από τα συρρικνωμένα γεννητικά του όργανα ήταν σκεπασμένες από πάχνη.

Προσπαθώντας να πνίξει ένα κύμα ναυτίας, ο Λάνγκντον κοίταξε το στήθος του θύματος. Είχε κοιτάξει ήδη το συμμετρικό τραύμα πολλές φορές στο φαξ, αλλά το έγκλημα μπροστά του ήταν πολύ πιο σοκαριστικό. Η ανασηκωμένη ψημένη σάρκα είχε ένα ολοκάθαρο περιγράμμα που σχημάτιζε τέλεια το σύμβολο.

Ο Λάνγκντον αναρωτήθηκε αν το έντονο ρίγος που διαπέρασε το σώμα του οφειλόταν στο κρύο ή στην ολοκληρωτική του κατάπληξη γι' αυτό που έβλεπε μπροστά του.

Πλουμινάτοι

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά καθώς έκανε τον κύκλο του πτώματος και διάβασε την ίδια λέξη ανάποδα, επιβεβαιώνοντας την ιδιοφυΐα του συμμετρικού σχηματισμού. Το σύμβολο έμοιαζε ακόμη πιο αδιανόητο τώρα που το έβλεπε από κοντά.

«Κύριε Λάνγκντον;»

Ο Λάνγκντον δεν άκουσε. Βρισκόταν σε έναν άλλο κόσμο... τον δικό του κόσμο, στο στοιχείο του, έναν κόσμο όπου η ιστορία, ο μύθος και τα γεγονότα συγκρούονταν μεταξύ τους κατακλύζοντας τις αισθήσεις του. Τα γρανάζια του μυαλού του γύριζαν.

«Κύριε Λάνγκντον;» Ο Κόλερ τον κοίταζε περιμένοντας κάποια απάντηση.

Ο Λάνγκντον δε σήκωσε το βλέμμα. Τον είχε κυριέψει μια νέα ένταση και ήταν απόλυτα συγκεντρωμένος. «Πόσα ξέρετε ήδη;» ρώτησε.

«Μόνο ό,τι πρόλαβα να διαβάσω στην ιστοσελίδα σας. Η λέξη *Πλουμινάτοι* σημαίνει “οι φωτισμένοι”. Είναι το όνομα κάποιας αρχαίας αδελφότητας.»

Ο Λάνγκντον κατένευσε. «Είχατε ξανακούσει αυτό το όνομα;»

«Όχι μέχρι που το είδα σφραγισμένο πάνω στον Λεονάρντο Βέτρα.»

«Και έτσι κάνατε μια αναζήτηση στο διαδίκτυο;»

«Ναι.»

«Και σίγουρα σας βγήκαν εκατοντάδες σύνδεσμοι.»

«Χιλιάδες», είπε ο Κόλερ. «Οι δικοί σας όμως περιείχαν αναφορές στο Χάρβαρντ, στην Οξφόρδη, σε έναν ευυπόληπτο εκδότη, καθώς και σε έναν κατάλογο από σχετικές δημοσιεύσεις. Ως επι-

στήμονας, έχω μάθει ότι οι πληροφορίες είναι τόσο καλές όσο και η πηγή τους. Θεώρησα ότι είχατε γνήσια επιστημονικά προσόντα».

Τα μάτια του Λάνγκντον ήταν ακόμη καρφωμένα στο πτώμα.

Ο Κόλερ δεν είπε τίποτε άλλο. Απλώς κοίταξε, προφανώς περιμένοντας από τον Λάνγκντον να ρίξει κάποιο φως στη σκιηνή μπροστά τους.

Ο Λάνγκντον σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε γύρω του στο παγωμένο διαμέρισμα. «Ίσως θα μπορούσαμε να συζητήσουμε σε ένα πιο ζεστό μέρος;»

«Αυτό το δωμάτιο είναι μια χαρά», είπε ο Κόλερ. Έδειχνε να μην τον ενοχλεί το κρύο. «Θα μιλήσουμε εδώ».

Ο Λάνγκντον συνοφρυώθηκε. Η ιστορία των Ιλουμινάτων δεν ήταν καθόλου εύκολη. *Θα πεθάνω από το κρύο μέχρι να του εξηγήσω.* Κοίταξε πάλι το σφράγισμα, νιώθοντας μια νέα αίσθηση δέους.

Οι περιγραφές του εμβλήματος των Ιλουμινάτων ήταν θρυλικές στη σύγχρονη συμβολολογία, αλλά κανένας ακαδημαϊκός δεν το είχε δει ποτέ. Ορισμένα αρχαία έγγραφα έλεγαν ότι το σύμβολο ήταν ένα αμφίγραμμο, δηλαδή μπορούσε να διαβαστεί και από τις δύο κατευθύνσεις. Τα αμφιγράμματα ήταν κάτι συνηθισμένο στη συμβολολογία –σβάστικες, το σύμβολο του γιν και γιαγκ, το άστρο του Δαβίδ, οι απλοί σταυροί– όμως φαινόταν τελείως αδύνατον να μπορεί να μετατραπεί μια λέξη σε αμφίγραμμο. Η σύγχρονοι συμβολολόγοι προσπαθούσαν επί χρόνια να μετατρέψουν τη λέξη «Ιλουμινάτοι» σε ένα τέτοιο συμμετρικό αμφίγραμμο, αλλά είχαν αποτύχει οικτρά, και πλέον οι περισσότεροι ακαδημαϊκοί πίστευαν ότι η ύπαρξη του συμβόλου ήταν ένας μύθος.

«Λοιπόν, ποιοι είναι οι Ιλουμινάτοι;» ρώτησε ο Κόλερ.

Ναι, σκέφτηκε ο Λάνγκντον, ποιοι είναι; Άρχισε να εξηγεί.

«Από την αρχή της ιστορίας», είπε ο Λάνγκντον, «υπήρχε ένα σχίσμα ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία. Οι θαρραλέοι επιστήμονες όπως ο Κοπέρνικος...»

«Δολοφονούνταν», είπε ο Κόλερ. «Δολοφονούνταν από την Εκκλησία επειδή αποκάλυπταν επιστημονικές αλήθειες. Η θρησκεία πάντα δίωκε την επιστήμη».

«Ναι. Όμως τον 16ο αιώνα, μια ομάδα στη Ρώμη αντιστάθηκε στην Εκκλησία. Μερικοί από τους πιο φωτισμένους ανθρώπους της Ιταλίας –φυσικοί, μαθηματικοί, αστρονόμοι– άρχισαν να συναντιούνται κρυφά για να εκφράσουν την ανησυχία τους για τις αβάσιμες διδασκαλίες της Εκκλησίας. Φοβούνταν ότι το μονοπώλιο της Εκκλησίας στην “αλήθεια” απειλούσε τον ακαδημαϊκό διαφωτισμό σε όλο τον κόσμο. Έτσι, ίδρυσαν την πρώτη δεξαμενή σκέψης στον κόσμο, και αυτοονομάστηκαν “οι Φωτισμένοι”».

«Οι Ιλουμινάτοι».

«Ναι», είπε ο Λάνγκντον. «Τα πιο μορφωμένα μυαλά της Ευρώπης, αφοσιωμένα στην αναζήτηση της επιστημονικής αλήθειας».

Ο Κόλερ δε μίλησε, περιμένοντας ν’ ακούσει τη συνέχεια.

«Φυσικά, οι Ιλουμινάτοι κυνηγήθηκαν ανελέητα από την Καθολική Εκκλησία. Μόνο εφαρμόζοντας συστήματα ακραίας μυστικότητας κατάφεραν οι επιστήμονες να επιζήσουν. Το νέο διαδόθηκε στον ακαδημαϊκό κόσμο, και η αδελφότητα των Ιλουμινάτων άρχισε να αποκτά μέλη από όλη την Ευρώπη. Οι επιστήμονες συναντιούνταν τακτικά στη Ρώμη σε ένα υπερ-απόρρητο μέρος που το ονόμαζαν *Εκκλησία της Φώτισης*».

Ο Κόλερ έβηξε και ανακάθισε στο αμαξίδιο.

«Πολλοί από τους Ιλουμινάτους», συνέχισε ο Λάνγκντον, «ήθελαν να αντισταθούν στην τυραννία της Εκκλησίας με πράξεις βίας, αλλά το πιο σεβαστό μέλος τους τους έπεισε να μην ακολουθήσουν αυτόν τον δρόμο. Ήταν ειρηνιστής, και επίσης ένας από τους πιο φημισμένους επιστήμονες της ιστορίας».

Ο Λάνγκντον ήταν σίγουρος ότι ο Κόλερ θα αναγνώριζε το όνομα. Ακόμη και οι μη επιστήμονες γνώριζαν τον άτυχο αστρονόμο που συνελήφθη και σχεδόν εκτελέστηκε από την Εκκλησία επειδή δήλωσε ότι το κέντρο του ηλιακού συστήματος είναι ο *Ήλιος* και όχι η Γη. Αν και τα δεδομένα στα οποία είχε στηρίξει το συμπέρασμά του ήταν αδιαμφισβήτητα, ο αστρονόμος τιμωρήθηκε αυστηρά επειδή υπονόησε ότι ο Θεός δεν τοποθέτησε την ανθρωπότητα στο κέντρο του σύμπαντος.

«Το όνομά του ήταν Γαλιλαίος», είπε ο Λάνγκντον.

«Ο Γαλιλαίος;» επανέλαβε ο Κόλερ.

«Ναι. Ο Γαλιλαίος ήταν Ιλουμινάτος. Και ήταν επίσης αφοσιω-

μένος Καθολικός. Προσπάθησε να μαλακώσει τη θέση της Εκκλησίας απέναντι στην επιστήμη δηλώνοντας ότι η επιστήμη δεν υπονομεύει την πίστη στον Θεό, αλλά, αντίθετα, την ενισχύει. Έγραψε κάποτε πως όταν κοίταξε από το τηλεσκόπιό του τους πλανήτες, άκουσε τη φωνή του Θεού στη μουσική των σφαιρών. Πίστευε ότι η επιστήμη και η θρησκεία δεν είναι εχθροί αλλά σύμμαχοι, δύο διαφορετικές γλώσσες που λένε την ίδια ιστορία, μια ιστορία συμμετρίας και ισορροπίας... παράδεισος και κόλαση, νύχτα και μέρα, ζέστη και κρύο, Θεός και Σατανάς. Τόσο η επιστήμη όσο και η θρησκεία δοξάζουν τη συμμετρία του Θεού... την ατελείωτη διαμάχη του φωτός και του σκότους». Ο Λάνγκντον σταμάτησε και χτύπησε τα πόδια του κάτω για να τα ζεστάνει.

Ο Κόλερ απλώς τον κοίταζε περιμένοντας.

«Δυστυχώς», πρόσθεσε ο Λάνγκντον, «η ενοποίηση επιστήμης και θρησκείας δεν ήταν κάτι που το ήθελε η Εκκλησία».

«Φυσικά όχι», τον διέκοψε ο Κόλερ. «Μια τέτοια ένωση θα ακύρωνε τον ισχυρισμό της Εκκλησίας ότι αυτή είναι ο μοναδικός φορέας μέσα από τον οποίο ο άνθρωπος μπορεί να κατανοήσει τον Θεό. Έτσι, η εκκλησία δίκασε τον Γαλιλαίο ως αιρετικό, τον θεώρησε ένοχο και τον τιμώρησε με κατ' οίκον περιορισμό. Γνωρίζω πολύ καλά την ιστορία της επιστήμης, κύριε Λάνγκντον. Όμως όλα αυτά έγιναν πριν από αιώνες. Τι σχέση έχουν με τον Λεονάρντο Βέτρα;»

Το μεγάλο ερώτημα. Ο Λάνγκντον μπήκε στην ουσία. «Η σύλληψη του Γαλιλαίου προκάλεσε αναστάτωση στου Ιλουμινάτους. Έγιναν λάθη, και η Εκκλησία ανακάλυψε την ταυτότητα τεσσάρων μελών ακόμη. Τους έπιασαν και τους ανέκριναν, αλλά οι τέσσερις επιστήμονες δεν αποκάλυψαν τίποτα... ακόμη και αφού βασανίστηκαν».

«Βασανίστηκαν;»

Ο Λάνγκντον κατένευσε. «Τους σφράγισαν με πυρωμένο σίδηρο. Στο στήθος. Με το σύμβολο του σταυρού».

Τα μάτια του Κόλερ άνοιξαν διάπλατα κι έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στο πτώμα του Βέτρα.

«Μετά τους εκτέλεσαν απάνθρωπα και πέταξαν τα πτώματά τους στους δρόμους της Ρώμης ως προειδοποίηση για όσους άλ-

λους σκέφτονταν να προσχωρήσουν στους Ιλουμινάτους. Με την εκκλησία να τους πλησιάζει, οι υπόλοιποι Ιλουμινάτοι εγκατέλειψαν άρον άρον την Ιταλία».

Ο Λάνγκτον έκανε μια παύση για έμφαση. Κοίταξε τον Κόλερ βαθιά στα νεκρά του μάτια. «Οι Ιλουμινάτοι άρχισαν να κρύβονται, και να έχουν επαφές με άλλες ομάδες που είχαν τραπέι σε φυγή για να σωθούν από τις εκκαθαρίσεις των Καθολικών – μύστες, αλχημιστές, αποκριφιστές, Μουσουλμάνους, Εβραίους. Με τα χρόνια οι Ιλουμινάτοι άρχισαν να απορροφούν νέα μέλη. Έτσι, δημιουργήθηκε μια νέα οργάνωση Ιλουμινάτων. Μια πιο σκοτεινή οργάνωση, βαθιά αντιχριστιανική. Άρχισαν να αποκτούν μεγάλη δύναμη. Χρησιμοποιούσαν μυστηριώδεις τελετές, λειτουργούσαν με απόλυτη μυστικότητα και ορκίζονταν ότι μια μέρα θα επέστρεφαν για να εκδικηθούν την Καθολική Εκκλησία. Η δύναμή τους μεγάλωσε σε σημείο ώστε η Εκκλησία να τους θεωρεί την πιο επικίνδυνη αντιχριστιανική δύναμη πάνω στη γη. Το Βατικανό καταδίκασε την αδελφότητα χαρακτηρίζοντάς τη *σαϊτάν*».

«*Σαϊτάν;*»

«Είναι ισλαμική λέξη. Σημαίνει “αντίπαλος”... Αντίπαλος του Θεού. Η Εκκλησία χρησιμοποίησε ισλαμική λέξη γιατί θεωρούσε *ακάθαρτη* αυτή τη γλώσσα». Ο Λάνγκτον δίστασε. «Η λέξη *σαϊτάν* είναι η ρίζα της λέξης... *Σατανάς*».

Μια έκφραση ανησυχίας φάνηκε στο πρόσωπο του Κόλερ.

Ο Λάνγκτον συνέχισε σκυθρωπός. «Κύριε Κόλερ, δεν ξέρω πώς εμφανίστηκε αυτό το σφράγισμα στο στήθος αυτού του ανθρώπου... ούτε γιατί... αλλά αυτό που βλέπετε είναι το χαμένο σύμβολο της παλιότερης και ισχυρότερης σατανιστικής αίρεσης στον κόσμο».

Κεφάλαιο 10

Το δρομάκι ήταν στενό και έρημο. Ο Ασασίνοσ περπατούσε γρήγορα τώρα, με τα μαύρα μάτια του γεμάτα ανυπομονησία. Καθώς πλησιάζε στον προορισμό του, ηχούσαν στη σκέψη του τα

τελευταία λόγια του Ιανού. Σε λίγο αρχίζει η δεύτερη φάση. Ξεκουράσου.

Ο Ασασίνος χαμογέλασε. Ήταν ξύπνιος όλη νύχτα, αλλά ο ύπνος ήταν το τελευταίο πράγμα που τον απασχολούσε. Ο ύπνος ήταν για τους αδύναμους. Αυτός ήταν πολεμιστής, όπως και οι πρόγονοί του πριν από αυτόν, και οι πολεμιστές δεν κοιμούνται ποτέ όταν αρχίζει η μάχη. Αυτή η μάχη σίγουρα είχε αρχίσει, και του είχαν παραχωρήσει την τιμή να χύσει το πρώτο αίμα. Τώρα είχε δύο ώρες για να γιορτάσει τη δόξα του πριν ξαναπιάσει δουλειά.

Ποιος χρειάζεται ύπνο; Υπάρχουν πολύ καλύτεροι τρόποι για να χαλαρώσεις...

Η κλίση προς τις ηδονιστικές απολαύσεις ήταν κάτι που υπήρχε στις καταβολές του από τους προγόνους του. Εκείνοι χρησιμοποιούσαν το χασίς, ο ίδιος όμως προτιμούσε ένα διαφορετικό είδος απόλαυσης. Ήταν περήφανος για το σώμα του, μια καλοσυντηρημένη, φονική μηχανή, την οποία, παρά την κληρονομιά του, αρνιόταν να μολύνει με ναρκωτικά. Είχε αποκτήσει έναν εθισμό που έτρεφε την ψυχή του πολύ καλύτερα από τα ναρκωτικά, μια πολύ πιο υγιή και ικανοποιητική ανταμοιβή.

Νιώθοντας τη γνωστή προσομένη να φουντώνει μέσα του, ο Ασασίνος άρχισε να περπατά πιο γρήγορα στο δρομάκι. Έφτασε σε μια συνηθισμένη πόρτα και χτύπησε το κουδούνι. Μια στενή σχισμή στην πόρτα άνοιξε, και δύο απαλά καστανά μάτια τον κοίταξαν καλά καλά. Μετά η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

«Καλώς ορίσατε», είπε η καλοντυμένη γυναίκα. Τον οδήγησε σε ένα άψογα επιπλωμένο καθιστικό με χαμηλό φωτισμό. Ο αέρας μύριζε ακριβά αρώματα και μύσχο. Του έδωσε ένα άλμπουμ με φωτογραφίες. «Καλέστε με όταν κάνετε την επιλογή σας», είπε και εξαφανίστηκε.

Ο Ασασίνος χαμογέλασε.

Κάθισε στο πολυτελές ντιβάνι και ακούμπησε το άλμπουμ στα πόδια του, νιώθοντας μια σαρκική πείνα να ξυπνά μέσα του. Ο λαός του δε γιόρταζε Χριστούγεννα, πίστευε όμως ότι κάπως έτσι πρέπει να νιώθει ένα παιδί χριστιανών όταν κάθεται μπροστά σε μια στοιβα χριστουγεννιάτικα δώρα, έτοιμο να ανακαλύψει τα θαύματα που κρύβονται μέσα στα κουτιά. Άνοιξε το άλμπουμ και

άρχισε να κοιτάζει τις φωτογραφίες, βλέποντας να παρελαύνουν μπροστά του σεξουαλικές φαντασιώσεις μιας ολόκληρης ζωής.

Μαρίσα. Ιταλίδα θεά. Φλογερή. Μια νεαρή Σοφία Λόρεν.

Σατσίκο. Γιαπωνέζα γκείσα. Λυγερή. Αναμφίβολα επιδέξια.

Κανάρα. Μια εκπληκτική μαύρη καλλονή. Μυώδης. Εξωτική.

Εξέτασε όλο το άλμπουμ δύο φορές κι έκανε την επιλογή του. Μετά πάτησε ένα κουμπί στο τραπέζι μπροστά του. Ένα λεπτό αργότερα εμφανίστηκε η γυναίκα που τον είχε υποδεχτεί. Της έδειξε την επιλογή του και αυτή χαμογέλασε. «Ακολουθήστε με».

Αφού τακτοποίησαν το οικονομικό, η γυναίκα έκανε ένα διακριτικό τηλεφώνημα. Περίμενε μερικά λεπτά και μετά τον οδήγησε σε μια καμπυλωτή μαρμάρινη σκάλα, από όπου ανέβηκαν σε έναν πολυτελή διάδρομο. «Είναι η χρυσή πόρτα στο βάθος», του είπε. «Έχετε ακριβά γούστα».

Φυσικό είναι, σκέφτηκε ο Ασασίνος. Είμαι ειδήμων.

Διέσχισε τον διάδρομο σαν πάνθηρας έτοιμος να καταβροχθίσει ένα γεύμα που έχει καθυστερήσει πολύ. Όταν έφτασε στην πόρτα χαμογέλασε. Ήταν ήδη μισάνοιχτη, σαν να τον καλωσόριζε και τον καλούσε να μπει μέσα. Την έσπρωξε και η πόρτα άνοιξε αθόρυβα.

Όταν είδε την επιλογή του, βεβαιώθηκε ότι είχε διαλέξει σωστά. Η γυναίκα ήταν ακριβώς όπως είχε ζητήσει, γυμνή, ξαπλωμένη ανάσκελα, με τα χέρια δεμένα στο κεφαλάρι του κρεβατιού με χοντρά βελούδινα κορδόνια.

Διέσχισε το δωμάτιο και χάιδεψε με το μελαψό δάχτυλό του τη φιλντισένια κοιλιά της. *Χτες βράδυ σκότωσα, σκέφτηκε. Κι εσύ είσαι η ανταμοιβή μου.*

Κεφάλαιο 11

Σατανιστικής αίρεσης;» Ο Κόλερ σκούπισε το στόμα του και μετακινήθηκε ανήσυχα στο αμαξίδιο. «Αυτό είναι το σύμβολο μιας σατανιστικής αίρεσης;»

Ο Λάνγκντον άρχισε να περπατά πάνω-κάτω στο παγωμένο

δομάτιο για να ζεσταθεί. «Οι Ιλουμινάτοι ήταν σατανιστές. Αλλά όχι με τη σύγχρονη έννοια του όρου».

Εξήγησε στον Κόλερ ότι οι περισσότεροι πιστεύουν ότι τα μέλη των σατανιστικών αιρέσεων είναι δαίμονες που λατρεύουν τον διάβολο, αλλά οι σατανιστές ιστορικά ήταν μορφωμένοι άνθρωποι που εναντιώνονταν στην Εκκλησία. *Σαϊτάν*. Οι φήμες για μαύρη μαγεία και σατανιστικές θυσίες ζώων και την τελετουργία της πεντάλφας δεν ήταν παρά ψέματα που διέδιδε η Εκκλησία για να συκοφαντήσει τους αντιπάλους της. Με το πέρασμα του χρόνου, άλλοι αντίπαλοι της Εκκλησίας, θέλοντας να μιμηθούν τους Ιλουμινάτους, άρχισαν να πιστεύουν τα ψέματα και να τα εφαρμόζουν. Και έτσι γεννήθηκε ο σύγχρονος σατανισμός.

Ο Κόλερ έβγαλε ένα κοφτό γρύλισμα. «Όλα αυτά είναι αρχαία ιστορία. Θέλω να μάθω πώς βρέθηκε αυτό το σύμβολο εδώ».

Ο Λάνγκντον πήρε μια βαθιά ανάσα. «Το ίδιο το σύμβολο δημιουργήθηκε από έναν ανώνυμο Ιλουμινάτο καλλιτέχνη του δέκατου έκτου αιώνα ως ένας φόρος τιμής στην αγάπη του Γαλιλαίου για τη συμμετρία, ένα είδος ιερού λογότυπου των Ιλουμινάτων. Η αδελφότητα κράτησε το σχέδιο κρυφό, και υποτίθεται ότι σκόπευε να το αποκαλύψει μόνο όταν θα αποκτούσε αρκετή δύναμη για να αρχίσει και πάλι να λειτουργεί ανοιχτά και να υλοποιήσει τον τελικό στόχο της».

Ο Κόλερ τον κοίταζε ανήσυχος. «Δηλαδή, αυτό το σύμβολο σημαίνει ότι η αδελφότητα των Ιλουμινάτων αρχίζει να λειτουργεί ανοιχτά;»

Ο Λάνγκντον συνοφρυώθηκε. «Αυτό θα ήταν αδύνατον. Υπάρχει ένα κεφάλαιο της ιστορίας των Ιλουμινάτων που δε σας το εξήγησα ακόμη».

Η φωνή του Κόλερ πήρε μια νέα ένταση. «Δια φωτίστε με, λοιπόν».

Ο Λάνγκντον έτριψε τα χέρια του, ενώ νοερά ταξινομούσε τα εκατοντάδες έγγραφα που είχε διαβάσει ή γράψει για τους Ιλουμινάτους. «Οι Ιλουμινάτοι ήξεραν να επιβιώνουν», είπε. «Όταν εγκατέλειψαν τη Ρώμη, εξαπλώθηκαν σε όλη την Ευρώπη αναζητώντας ένα ασφαλές μέρος για να ανασυνταχθούν. Και έγιναν δεκτοί από μια άλλη μυστική οργάνωση, μια αδελφότητα πλού-

σιων Βαυαρών λιθοξόνων που ονομάζονταν Ελευθεροτέκτονες».

Ο Κόλερ τον κοίταξε ξαφνιασμένος. «Τους Μασόνους;»

Ο Λάνγκντον κατένευσε. Δεν ήταν παράξενο που ο Κόλερ τους είχε ακουστά. Η αδελφότητα των Μασόνων είχε πάνω από πέντε εκατομμύρια μέλη σε όλο τον κόσμο, τα μισά στις Ηνωμένες Πολιτείες, και πάνω από ένα εκατομμύριο στην Ευρώπη.

«Μα οι Μασόνοι δεν είναι σατανιστές», δήλωσε ο Κόλερ, δείχνοντας σκεπτικισμό.

«Σαφώς όχι. Οι Μασόνοι έπεσαν θύμα της καλοσύνης τους. Αφού δέχτηκαν στους κόλπους τους τους επιστήμονες τον δέκατο όγδοο αιώνα, έγιναν εν αγνοία τους μια βιτρίνα των Ιλουμινάτων. Οι Ιλουμινάτοι αυξήθηκαν μέσα στις τάξεις τους, παίρνοντας βαθμιαία θέσεις εξουσίας μέσα στις στοές. Εδραίωσαν αθόρυβα τη δική τους επιστημονική αδελφότητα βαθιά μέσα στις τάξεις των Μασόνων – κάτι σαν μυστική οργάνωση μέσα σε μια άλλη μυστική οργάνωση. Και μετά οι Ιλουμινάτοι χρησιμοποίησαν την παγκόσμια διασύνδεση των μασονικών στοών για να εξαπλώσουν την επιρροή τους».

Ο Λάνγκντον πήρε μια ανάσα από τον παγερό αέρα και συνέχισε. «Ο κύριος στόχος των Ιλουμινάτων ήταν η εξάλειψη του Καθολικισμού. Η αδελφότητα πίστευε ότι το δόγμα της Εκκλησίας με τις δεισιδαιμονίες του ήταν ο χειρότερος εχθρός της ανθρωπότητας. Φοβούνταν ότι αν η εκκλησία συνέχιζε να προωθεί τους θρησκευτικούς μύθους ως απόλυτη αλήθεια, η επιστημονική πρόοδος θα σταματούσε και η ανθρωπότητα θα ήταν καταδικασμένη σε ένα μέλλον γεμάτο άγνοια και άσκοπους ιερούς πολέμους».

«Κάτι σαν αυτό που βλέπουμε σήμερα».

Ο Λάνγκντον συνοφρυώθηκε. Ο Κόλερ είχε δίκιο. Οι ιεροί πόλεμοι εξακολούθουσαν να γίνονται πρωτοσέλιδα. *Ο δικός μου Θεός είναι καλύτερος από τον δικό σου*. Υπήρχε πάντα στενή συσχέτιση ανάμεσα στον αριθμό των πιστών και τις αιματοχυσίες.

«Συνεχίστε», είπε ο Κόλερ.

Ο Λάνγκντον συγκέντρωσε τη σκέψη του. «Οι Ιλουμινάτοι απέκτησαν μεγαλύτερη δύναμη στην Ευρώπη και έβαλαν για στόχο τους την Αμερική. Είχε μια νεοσύστατη κυβέρνηση πολλά από τα μέλη της οποίας ήταν Μασόνοι –ο Τζορτζ Ουάσινγκτον, ο Μπέ-

ντζαμιν Φρόνκλιν– έντιμοι, θεοφοβούμενοι άνθρωποι που δε γνώριζαν την εξάπλωση των Ιλουμινάτων μέσα στις τάξεις των Μασόνων. Οι Ιλουμινάτοι εκμεταλλεύτηκαν αυτή τη διείσδυση και συμμετείχαν στην ίδρυση τραπεζών, πανεπιστημίων και εργοστασίων, για να χρηματοδοτήσουν τον τελικό σκοπό τους». Ο Λάνγκντον έκανε μια παύση. «Τη δημιουργία ενός ενιαίου παγκόσμιου κράτους, που θα ήταν κάτι σαν μια μη θρησκευτική Νέα Τάξη Πραγμάτων».

Ο Κόλερ άκουγε προσηλωμένος.

«Μια Νέα Τάξη Πραγμάτων», επανέλαβε ο Λάνγκντον, «βασισμένη στον επιστημονικό διαφωτισμό. Αυτό το ονόμασαν Δόγμα του Εωσφόρου. Η Εκκλησία ισχυρίστηκε ότι ο Εωσφόρος ταυτιζόταν με τον διάβολο, αλλά η αδελφότητα επέμεινε ότι χρησιμοποιούσαν τη λέξη με την κυριολεκτική της έννοια, δηλαδή “εκείνου που φέρνει το φως”. Ή του “Διαφωτιστή”».

Ο Κόλερ αναστέναξε, και η φωνή του έγινε πολύ σοβαρή. «Κύριε Λάνγκντον, καθίστε, σας παρακαλώ».

Ο Λάνγκντον άθισε διστακτικά σε μια καρέκλα σκεπασμένη από πάχνη.

Ο Κόλερ πλησίασε με το αμαξίδιο. «Δεν είμαι σίγουρος αν καταλαβαίνω όλα όσα μου είπατε, αλλά καταλαβαίνω ένα πράγμα. Ο Λεονάρντο Βέτρα ήταν ένα από τα μεγαλύτερα κεφάλαια του CERN. Ήταν επίσης φίλος. Θέλω να με βοηθήσετε να βρω τους Ιλουμινάτους».

Ο Λάνγκντον δεν ήξερε τι να απαντήσει. «Να βρείτε τους Ιλουμινάτους;» Δεν μπορεί, πρέπει να αστείεύεται. «Φοβάμαι ότι αυτό είναι εντελώς αδύνατον».

Ο Κόλερ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείτε; Δε θέλετε...»

«Κύριε Κόλερ». Ο Λάνγκντον έσκυψε προς το μέρος του. Δεν ήξερε πώς να τον κάνει να καταλάβει αυτό που θα του έλεγε. «Δεν τελείωσα την ιστορία μου. Παρά τη φαινόμενα, είναι τρομερά απίθανο αυτή τη σφραγίδα να την έκαναν οι Ιλουμινάτοι. Δεν έχει παρατηρηθεί καμία ένδειξη της παρουσίας τους για περισσότερο από μισό αιώνα, και οι περισσότεροι μελετητές συμφωνούν ότι οι Ιλουμινάτοι έχουν πάψει να υπάρχουν ως οργάνωση εδώ και πολλά χρόνια».

Τα λόγια του προκάλεσαν σιωπή. Ο Κόλερ τον κοίταζε μέσα από την ομίχλη – ένα μείγμα κατάπληξης και θυμού. «Πώς διάβολο μου λέτε ότι αυτή η ομάδα δεν υπάρχει, όταν σφράγισαν αυτόν τον άνθρωπο με το όνομά τους!»

Ο Λάνγκντον αναρωτιόταν το ίδιο πράγμα όλο το πρωί. Η εμφάνιση του αμφιγράμματος των Ιλουμινάτων ήταν απίστευτη. Οι συμβολολόγοι σε όλο τον κόσμο θα σάσπιζαν. Παρ' όλα αυτά όμως, ο Λάνγκντον, βλέποντας το πράγμα με ακαδημαϊκή αντικειμενικότητα, καταλάβαινε ότι η επανεμφάνιση της σφραγίδας δεν αποδείκνυε απολύτως τίποτα για τους Ιλουμινάτους.

«Τα σύμβολα», είπε, «δεν αποδεικνύουν με κανέναν τρόπο την παρουσία των αρχικών δημιουργών τους».

«Τι θα πει αυτό;»

«Θα πει πως όταν μια οργανωμένη ομάδα όπως οι Ιλουμινάτοι πάψει να υπάρχει, τα σύμβολά της παραμένουν και μπορούν να τα υιοθετήσουν άλλες ομάδες. Το φαινόμενο ονομάζεται *μετάθεση*. Είναι κάτι πολύ συνηθισμένο στη συμβολολογία. Οι Ναζί πήραν τη σβάστικα από τους Ινδουιστές, οι Χριστιανοί πήραν τον σταυρό από τους Αιγυπτίους, οι...»

«Σήμερα το πρωί», τον διέκοψε ο Κόλερ, «όταν έκανα μια αναζήτηση για τους Ιλουμινάτους στο διαδίκτυο, βρήκα χιλιάδες πρόσφατες αναφορές. Προφανώς υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι αυτή η ομάδα είναι ακόμη ενεργή».

«Συνωμοσιολάτρες», απάντησε ο Λάνγκντον. Πάντα τον ενοχλούσε το πλήθος των συνωμοσιολογικών θεωριών που κυκλοφορούσε στη σύγχρονη λαϊκή κουλτούρα. Τα μέσα ενημέρωσης αναζητούσαν συνταρακτικά θέματα, και οι αυτοανακηρυγμένοι «ειδικοί» εξακολουθούσαν να εξαργυρώνουν τις υπερβολές περί νέας χιλιετίας με επινοημένες ιστορίες για τους Ιλουμινάτους, υποστηρίζοντας ότι εξακολουθούν να υπάρχουν και να διοργανώνουν τη Νέα Παγκόσμια Τάξη. Πρόσφατα οι *New York Times* είχαν αποκαλύψει ότι πάρα πολλοί διάσημοι είχαν διασυνδέσεις με τον Μασονισμό – ο σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ, ο δούκας του Κεντ, ο Πίτερ Σέλερς, ο Ίρβινγκ Μπέρλιν, ο πρίγκιπας Φίλιππος, ο Λούις Άρμστρονγκ, καθώς και ένα πάνθεον από γνωστούς σύγχρονους μεγιστάνες, βιομήχανους και τραπεζίτες.

Ο Κόλερ έδειξε θυμωμένος το πώμα του Βέτρα. «Με δεδομένα τα τεκμήρια που έχουμε μπροστά μας, θα έλεγα ότι οι συνομοισιολάτρες μπορεί να έχουν δίκιο».

«Αντιλαμβάνομαι ότι μπορεί να δείχνουν έτσι τα πράγματα», είπε ο Λάνγκντον όσο πιο διπλωματικά μπορούσε. «Όμως μια πολύ πιο λογική εξήγηση είναι ότι κάποια άλλη οργάνωση έχει στα χέρια της τη σφραγίδα των Ιλουμινάτων και τη χρησιμοποιεί για τους δικούς της σκοπούς».

«Ποιους σκοπούς; Τι καταδεικνύει αυτός ο φόνος;»

Καλή ερώτηση, σκέφτηκε ο Λάνγκντον. Του ήταν επίσης δύσκολο να καταλάβει πώς είναι δυνατόν να βρήκε κάποιος τη σφραγίδα των Ιλουμινάτων μετά από 400 χρόνια. «Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι ακόμη και αν οι Ιλουμινάτοι ήταν ενεργοί σήμερα, κάτι που είμαι ουσιαστικά σίγουρος ότι δεν ισχύει, θα ήταν αδύνατον να έχουν οποιαδήποτε ανάμειξη στον θάνατο του Λεονάρντο Βέτρα».

«Αδύνατον;»

«Αδύνατον. Μπορεί οι Ιλουμινάτοι να πίστευαν στην εξάλειψη του Χριστιανισμού, αλλά ασκούσαν τη δύναμή τους σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο, όχι με τρομοκρατικές ενέργειες. Επιπλέον, οι Ιλουμινάτοι είχαν έναν αυστηρό ηθικό κώδικα σε σχέση με το ποιους θεωρούσαν εχθρούς τους. Είχαν τη μεγαλύτερη δυνατή εκτίμηση για τους επιστήμονες. Θα ήταν αδύνατον να δολοφονήσουν έναν επιστήμονα σαν τον Λεονάρντο Βέτρα».

Τα μάτια του Κόλερ πήραν μια παγερή έκφραση. «Ίσως παρέλειψα να αναφέρω ότι ο Λεονάρντο Βέτρα δεν ήταν καθόλου συνηθισμένος επιστήμονας».

Ο Λάνγκντον αναστέναξε υπομονετικά. «Κύριε Κόλερ, είμαι σίγουρος ότι ο Λεονάρντο Βέτρα ήταν ένα λαμπρό μυαλό, αλλά το γεγονός παραμένει...»

Χωρίς καμιά προειδοποίηση, ο Κόλερ έστριψε το αμαξίδιο και βγήκε επιταχύνοντας από το λιβινγκ ρουμ, με την ομίχλη να στροβιλίζεται πίσω του καθώς εξαφανίστηκε σε έναν διάδρομο.

Για όνομα του Θεού, σκέφτηκε ο Λάνγκντον. Τον ακολούθησε και βρήκε τον Κόλερ να τον περιμένει στο βάθος του διαδρόμου.

«Αυτό είναι το γραφείο του Λεονάρντο», είπε, δείχνοντας μια

συρόμενη πόρτα. Ίσως, όταν το δείτε, να καταλάβετε». Με ένα γρύλισμα, ο Κόλερ έσπρωξε την πόρτα και την άνοιξε.

Ο Λάνγκτον κοίταξε μέσα στο γραφείο και ανατρίχιασε. *Ιησού Χριστέ, σκέφτηκα.*

Κεφάλαιο 12

Σε μια άλλη χώρα, ένας νεαρός φύλακας καθόταν υπομονετικά μπροστά σε μια μεγάλη σειρά από μόνιτορ και παρακολουθούσε τις εικόνες που μετέδιδαν οι εκατοντάδες ασύρματες βιντεοκάμερες που κάλυπταν το τεράστιο κτιριακό συγκρότημα. Οι εικόνες στις οθόνες άλλαζαν συνεχώς, δείχνοντας διαφορετικούς χώρους.

Ένας διάδρομος με περίτεχνη διακόσμηση.

Ένα ιδιωτικό γραφείο.

Μια κουζίνα βιομηχανικού μεγέθους.

Ο φύλακας κοίταξε τις εικόνες στις οθόνες, συγκεντρώνοντας και πάλι την προσοχή του καθώς η σκέψη του πήγε να ξεφύγει σε κάποια ονειροπόληση. Πλησίαζε στο τέλος της βάρδιας του, αλλά βρισκόταν ακόμη σε πλήρη επαγρύπνηση. Η υπηρεσία εδώ ήταν μεγάλη τιμή, και μια μέρα θα έπαιρνε την υπέρτατη ανταμοιβή του.

Άρχισε να αφαιρείται πάλι, αλλά μια εικόνα μπροστά του τον ξύπνησε. Ξαφνικά, με ένα ανακλαστικό τίναγμα που ξάφνιασε και τον ίδιο, το χέρι του απλώθηκε και πάτησε ένα κουμπί στον πίνακα ελέγχου. Η εικόνα μπροστά του πάγωσε.

Ανατριχιάζοντας, έσκυψε προς την οθόνη για να δει καλύτερα. Η ένδειξη στο μόνιτορ έλεγε ότι η εικόνα μεταδίδεται από την κάμερα αριθμός 86 – μια κάμερα που υποτίθεται ότι έβλεπε σε έναν διάδρομο.

Όμως η εικόνα μπροστά του σίγουρα δεν ήταν διάδρομος.

Ο ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ ΦΥΣΙΚΟΣ ΔΡ ΒΕΤΡΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΝΕΚΡΟΣ,

με ένα μυστηριώδες σύμβολο χαραγμένο με πυρακτωμένο μέταλλο στον θώρακά του. Στο ερευνητικό κέντρο στην Ελβετία, τον τόπο της φριχτής δολοφονίας, καλείται ο διάσημος καθηγητής συμβολολογίας Ρόμπερτ Λάνγκντον για να διαλευκάνει το μυστήριο. Το σύμβολο που αντικρίζει τον φέρνει αντιμέτωπο με μια τρομακτική πιθανότητα: την επάνοδο μιας πανίσχυρης μυστικής αδελφότητας, τους Πεφωτισμένους. Ο Λάνγκντον φοβάται ότι η κίνηση αυτή σηματοδοτεί απλώς την αρχή ενός σατανικού σχεδίου, με στόχο τον αρχέγονο εχθρό της αδελφότητας, την Καθολική Εκκλησία. Οι φόβοι του επιβεβαιώνονται την παραμονή της συνεδρίασης του Κονκλάβιου, όταν αγγελιαφόρος των Πεφωτισμένων φέρνει ένα εφιαλτικό μήνυμα: την τοποθέτηση ωρολογιακής βόμβας στην καρδιά του Βατικανού. Τότε ο Λάνγκντον, με τη βοήθεια της φυσικού Βιτόρια Βέτρα, θα ξεχυθεί σε μια ανελέητη αναζήτηση για να ανακαλύψει, μέσα από κρύπτες και κατακόμβες, εγκαταλελειμμένους ναούς και κρυφά μασσωλεία, ένα μονοπάτι 400 ετών γεμάτο αρχαία σύμβολα, που εκτείνεται σε όλη τη Ρώμη και οδηγεί στο χαμένο άντρο του τάγματος: τη μόνη ελπίδα για αναχαίτιση του εκρηκτικού σχεδίου και τη σωτηρία του Βατικανού.

Το πρώτο θρίλερ του Νταν Μπράουν με ήρωα τον Ρόμπερτ Λάνγκντον. Ένα μοναδικό κρέμα συναρπαστικής περιπέτειας κι εκλεπτυσμένης ίντριγκας, σε συνδυασμό με το αιχμηρό χιούμορ που συναντούμε στα μυθιστορήματα του κορυφαίου συγγραφέα, με φόντο την αιώνια μάχη μεταξύ επιστήμης και θρησκείας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN978-618-5044-12-1

9 786185 044121

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 14068